

275

LET NA BARKON

1.

a Zemi všechno běželo svou obvyklou cestou.

Bylo všeobecně známo, že Perry Rhodan a vůdčí osobnosti lidstva se nalézají mezi Mléčnou dráhou a Andromedou. Každý věděl, že expedice má potíže, ale to nebyl důvod ke znepokojení. V Mléčné dráze byl klid a Solární impérium bylo silné jako nikdy dřív.

Pravdu znali jen vyvolení, vázaní nejprísnějším slibem mlčení.

A pravda byla taková, že Perry Rhodan uvízl v minulosti. Geniální časová past Mistrů ostrovů vrhla CREST III s celou posádkou o více než padesát tisíc let nazpět. Všechny pokusy o návrat do současnosti ztroskotaly.

Základny Pozemšťanů byly vystaveny zuřivým útokům pomocných národů, mobilizovaných Mistry ostrovů. V mlhovině AndroBeta před Andromedou hlídkovaly pozemské lodě. Reginald Bull se staral o pravidelný přísun posil.

Slunce Big Blue stálo osamocené a jako ztracené v nedozírné propasti mezi oběma galaxiemi. Transmitter v tomto systému pracoval jen několik vteřin denně, stejně jako sluneční šestiúhelník v domovské galaxii, tvořící mezistanici ke Kahalu.

Spojení se Zemí nebylo přerušeno.

Zato spojení s Perry Rhodanem ano.

Veškeré snažení Reginalda Bulla spočívalo v jeho navázání, ale rozhodující podnět přišel odjinud.

Slunce Eugaul, vzdálené od Země 8221 světelných let, je obklopeno osmi planetami. Druhá v pořadí byla do map Pozemšťanů zanesená jako Plophos. Byla domovem Mory Abroové, manželky Perry Rhodana.

Mory vlastnila buněčný aktivátor a byla relativně nesmrtelná, stejně jako její choť. Během osmdesáti let manželství s Velkým Administrátorem se naučila Rhodana milovat a zároveň pochopila, že v jeho životě bude vždy jen na druhém místě. Pochopila to právě proto, že ho milovala.

Když se Rhodan vydal k Andromedě, zůstala doma. Často navštěvovala Zemi a setkávala se s Rhodanovými nejbližšími. Tímto způsobem byla informovaná o tom, co se odehrává mezi oběma galaxiemi.

Až jednoho dne zprávy nepřišly.

Na Plophosu měla Mory dům podobající se pevnosti. Stál mimo hlavní město a byl zabezpečen proti jakékoliv formě

útoku. Vzhledem k tomu, že Mory vykonávala nejvyšší vládní funkci v systému slunce Eugaul, většinu dne pobývala ve vládní budově. Kdysi tam pobýval její otec. Na Plophosu nehrozila žádná revoluce a bezpečnostní opatření se mohla zdát bezpředmětná, ale Rhodan na nich trval. Zkušenost jej naučila opatrnosti a v galaxii se vždy našlo dost nepřátel.

Mory seděla v obývacím pokoji, pročetla několik týdnů stará hlášení a pokoušela se z nich sestavit obrázek toho, co se udalo v Andromedě.

Slunce už dávno zapadlo a i nedaleké horské hřebeny se ponořily do tmy. Energetické ochranné pole vytvářelo kolem pevnosti svítící zvon, ze kterého vyčnívala jen anténa.

Mory vstala a začala neklidně přecházet po místnosti. Na sobě měla úzké kalhoty, ve kterých vynikaly přednosti její postavy a narudle plavé vlasy jí spadaly až na ramena. Za opaskem nosila malou pistoli, Rhodanův dárek.

Kdysi na ni byla pyšná, ale dnes by jí byla milejší zpráva.

Zastavila se před obrazovkou telekomu. Věděla, že by stačilo stisknout jediné tlačítko a byla by spojena s informační centrálou. Dělal to každý den a bez úspěchu.

S povzdechem se zase posadila. Znovu prolistovala hlášení, ale nenalezla odpověď ani na jedinou otázku. Ze zamyšlení ji vytrhlo zabzučení videotelefonu.

Okamžitě se ohlásila a na obrazovce se objevil známý obličej jejího prvního tajemníka. „Zprávy, madam. Zprávy z Mlhoviny Andromedy. Prosím o dovolení, abych

vás směl navštívit." „je pozdě. Jaké jsou to zprávy?" Kalagos si odkašlal. „Špatné, madam." „Tak už mluvte! Nenapínejte mě!" „To se nedá vykládat po telefonu..." „Dobrá, přijďte. Přesně v jedenáct nechám vypnout ochranný štít."

Kalagos byl tmavovlasý, podsaditý muž živé povahy. Se svým kluzákem přistál na ploché střeše budovy, sebral aktovku a šel k výtahu, kde jej očekával robot.

Mory vlastnila ohromný dům s mnoha pokoji pro hosty a sály vhodnými ke slavnostem, ale v posledních letech se tu skoro nic nedělo. Mory se stáhla ze společenského života a věnovala se jen péči o blaho svého národa.

Kalagose očekávala s očima rozšířenýma strachem.

„Než si začnete dělat starosti, nejprve mě vyslechněte," začal Kalagos. „Přinesl jsem veškeré podklady a poskytnu vám vysvětlení podle toho, jak jsem jim porozuměl. Reginald Bull poslal kurýra se zprávou. Povím vám jen to nejdůležitější. Je to dlouhá zpráva," promluvil váhavě, jako by hledal slova, „a obsahuje technické podrobnosti, kterým stěží rozumím. Pochopil jsem toto: v Mlhovině Andro

medy existuje časový stroj, velký jako planeta. Jmenuje se Vario a jde o časovou past Mistrů ostrovů. Perry Rhodan s CRESTEM III a celou posádkou padl do této pasti a byl vržen o padesát tisíc let nazpět."

Mory hleděla na Kalagose a její rty se nezvučně pohybovaly.

„Osud CRESTU III byl nejistý," pokračoval Kalagos, „a Reginald Bull vyhlásil informační embargo až do okamžiku, kdy se do současnosti vrátili bratři Woolverové. Perry Rhodan se skutečně nalézá v minulosti, ale je pevně přesvědčený, že existuje možnost navrátit se do budoucnosti tedy do naší současnosti. Dvojčata Tronar a Rakal byli zařazeni do úderné jednotky, byli vysazeni na Vario a zmizeli. To je v krátkosti všechno, madam."

Mory se nehýbala a její obličej vypadal jako maska, ale úlek z jejích tahů vymizel. „Jaký je váš osobní názor, Kalagosi? Proč Bully váhal zveřejnit tuto informaci? Je postavení Pozemšťanů lepší nebo horší?"

„Lepší. Je jisté, že žijí."

„Ano. Před padesáti tisíci lety. Mistři ostrovů musí být skuteční d'áblové."

„Možná d'áblové jsou," prohlásil tiše Kalagos.

„Musíme něco podniknout," řekla Mory.

„Podniknout, madam? Co chcete podnikat? Kdo by mohl pomoci, když to nedokáže Reginald Bull?"

„To si zjistím. Řekněte mému strýci, že přejímá vládní agendu. vy mě doprovodíte, Kalagosi!"

„Ano, madam. Na Zemi?"

„ne, Kalagosi, do Andromedy."

Dva dny a dvě noci strávila Mory v mikroknihovně svého paláce. Pozorně studovala staré zprávy o počátcích Impéria. Dostala se do dob, které znala jen z Rhodanova vyprávění. Let na Měsíc, setkání s Arkonidany, sjednocení Země, pátrání po domovském světě Arkonidanů, převzetí jejich dědictví a budování galaktického impéria.

V těchto zprávách našla to, co hledala.

Byl tu jistý Ernst Ellert, mutant se schopností teletemporace. Ellert byl tělesně mrtvý, ale v jisté formě žil dál. Objevil se více než jedenkrát a opět zmizel. Pokud vůbec mohl někdo pomoci, pak Ellert. Ale kde je nyní? Byla tu domněnka, že existuje někde v univerzu nezávisle na místě a čase.

Mory chápala, že Ellerta si nemůže nechat předvolat.

Ale byl tu Harno.

Harno byl záhadná bytost. Prý se vydělil z prostoru a času, živil se čistou energií a byl nesmrtelný. Vynořoval se jen zřídka a vždy v době největšího ohrožení. Bylo nemožné zavolat jej bez celého řetězu teleportů.

Tím pádem se s ním nedalo počítat.

Mory hledala dál, až narazila na zprávu o Barkonidanech.

Žili na planetě bez slunce, jejíž dráha

se táhla bezhvězdnou propastí mezi Andromedou a Mléčnou dráhou. Pomalu se blížila k Mléčné dráze a v daleké budoucnosti jí dosáhne.

Nikdo nevěděl, odkud Barkonidané pocházejí. Existovala domněnka, že jsou předky Arkonidanů, kteří naopak tvrdili, že všechny humanoidní rasy pocházejí od nich.

Mory cítila, že nalezla to, co hledala. Nevěděla přesně, jak Barkonidané mohou pomoci Rhodanovi, jen tušila, že na Barkonu nalezne odpověď. Pozici planety určí pozitronní počítač.

Mory si dala zavolat Kalagose a oznámila mu: „Barkonidané jsou starý národ. Možná existovali už před padesáti tisíci lety. I kdyby nám nepomohli, alespoň bychom se dověděli, jestli se tehdy setkali s Rhodanem..."

Kalagos začal zadávat příslušné údaje přes kódovací přístroj

pozitronnímu mozku, který znal odpověď na všechny otázky, pokud dostal příslušné podklady.

Mory stiskla aktivátor. Přístroj pracoval několik hodin a poté byly výsledky jeho práce dekodovány.

Večer se Mory Abroová pustila do čtení,

„S šestadevadesátiprocentní pravděpodobností byli Barkonidané, ležící v hlubokém spánku, potomky Lemurů, kteří před padesáti tisíci lety uprchli z Mléčné

dráhy, tedy vlastně původních Pozemšťanů. Se svou zledovatělou planetou, kterou používali jako jakýsi druh kosmického dopravního prostředku, se pokusili dostat nazpět do Mléčné dráhy. O důvodu existovaly pouze domněnky. Pravděpodobně se setkali s Mistry ostrovů.”

V tomto místě vyslovila pozitronika domněnku, že i Mistři jsou potomky Lemurů.

Následovaly výpočty momentálního postavení temné planety.

Na závěr počítač radil spojit se s Barkonidany a vyzkoumat, proč před čtyřiceti tisíci lety opustili Andromedu. Odpověď na tuto otázku mohla být důležitá.

„je to méně než jsem čekala,” prohlásila zklamaně Mory.

„Pozitronika nijak nenaznačila, jestli můžeme Rhodanovi pomoci. Přesto se o to pokusíme.”

Kalagos se kousl do rtu. „Chcete navštívit Barkon?”

„Přesně tak. Nejprve ale Reginalda Bulla. Znáám vysílací doby transponderu. Dejte připravit superbojovou loď.”

GENERÁL DERINGHOUSE byla ultrabojová loď o průměru dva a půl kilometru. Letěla ze systému Big Blue do mlhoviny Andromeda, aby zde vykonala kontrolu strážních jednotek a vyložila zásoby. Protože dál nevedlo přímé transponderové spojení, musela podniknout let přes čtyři sta tisíc světelných let.

Reginald Bull byl spokojený s výsledky inspekce a řekl:

„Jestliže Maahkové budou i nadále udržovat Tefrody v napětí, nemáme se čeho bát. Mistři mají dost co dělat sami se sebou.”

„Poletíme zpátky?” zeptal se Epsalan Rondo Masser, velitel lodi GENERÁL DERINGHOUSE.

„V systému Big Blue je klid, plukovníku, a tak bych chtěl zůstat v

blízkosti Varia tak dlouho, jak to jen půjde. Stejně se budem muset pokusit navázat kontakt s Mistry ostrovů. Chci je požádat nebo donutit to záleží na okolnostech aby Rhodana vrátili do přítomnosti. Nevidím jinou možnost."

Kulová loď se nalézala asi sto světelných let od okraje malé mlhoviny. Protože Bull očekával pravidelného kurýra z hlavní základny, byly všechny zaměřovače obsazeny.

„Jdu do své kabiny," oznámil Bull. „Dejte mi vědět, až kurýr dorazí. Mám pocit, jako by měl přinést důležitou zprávu."

„To máte vždycky," zasmál se Masser, „a nakonec jsme rádi, že jde jen o rutinní hlášení."

O dvě hodiny později se kurýrní loď objevila na obrazovkách. Protože existoval absolutní zákaz rádiového spojení, bylo nutné počkat, až přistane v hangáru. Kurýr byl přijat na můstku.

„Jste přesný, majore," konstatoval Bull a potřásl mu rukou.

10

Major Běhá Frankon se rozpačitě pousmál. „Byl bych ještě přesnější, kdybych nebyl zdržen, pane. Máme návštěvu."

„Návštěvu?" podivil se Bull. „Ze Země?"

„ne, pane, z Plophosu."

„Snad ne Mory Rhodanovou?"

Běhá Frankon potvrdil tuto domněnku a snažil se tvářit vážně. Všichni věděli, že Bull má před Rhodanovou chotí ohromný respekt, ale chová se k ní s předpojatostí zarytého starého mládence. "Přichází s návrhem," pokračoval major.

„S jakým návrhem?" zasténal Bull se zlým tušením.

„To vám sdělí sama. Žádá vás, abyste se okamžitě vrátil."

„Čerta starýho udělám!" zavrčel Bull, ale okamžitě se odmlčel.

„Připravte se k přímému letu na hlavní základnu!" otočil se na Massera. „Dámu nesmíme nechat čekat. Opravdu nevíte, o co jde, majore?" zeptal se a zavrtil hlavou.

„ne. Víم jen to, že jde o věc mimořádné důležitosti."

„Ženský!" Hlas Reginalda Bulla vyjadřoval všechno, co si o nich myslel. A hlavně o těch, které se pletou do mužských záležitostí.

Reginald Bull byl blízký přítel Mory Abroové, ale nikdy jí netykal. Zlomyslní tvorové, ke kterým patřil i Gucky, to přičítali jeho komplexům vůči ženám. Skutečnost byla jiná. Bull měl rád dívky, ale

hrozil se žen, přesněji řečeno ženy, která by se mohla stát jeho nastávající.

Stiskl Mory ruku, opatrně ji objal a oddechl si, až když seděli proti sobě. V důstojnické jídelně byli i někteří vysocí důstojníci a vědci a kromě toho Mory požádala, zda by mohlo být přítomno i několik jejích lidí.

„Přiletěla jste superbojovou lodí," začal Bull. „Jistě chápete, že bych rád znal důvod. Nikdo nepodnikne cestu na pár set tisíc světelných let proto, aby někomu popřál dobrý den."

„Jde o Rhodana," odpověděla Mory a zůstala vážná. „Pátrala jsem po možnosti, jak mu pomoci a myslím, že jsem našla někoho, kdo by nám mohl přispět radou."

„Radou? Kdo?"

„Barkonidané."

Bull se opřel a zavrtěl hlavou. „Barkonidani? Tisíciletý spáči? Proč zrovna ti? Jak jste na to přišla?"

Mory vytáhla složku papírů. „Tady jsou staré zprávy. Dali jsme je vyhodnotit a výsledky jsou slibné. Jestliže Barkonidané skutečně pocházejí z Lemurů, mezi kterými Rhodan nyní je pak se nabízejí jisté možnosti."

„Jaké? Barkonidani jistě nemaj žádný vzpomínky z těch dob a i kdyby, stejně by vám to nepomohlo. Čas se nedá přetočit."

„To ne, ale kdyby expedice následovala Rhodana do minulosti, dověděla by se

11

věci, které se staly až v relativní budoucnosti. Existují i jiné aspekty. Když dovolíte, přečtu vám, co o tomto problému soudí naše pozitronika."

Bull se opřel ještě pohodlněji a ani jednou Mory nepřerušil. Když skončila, nikdo neřekl ani slovo, ale všichni se dívali na Reginalda Bulla.

Bull cítil, že je zatlačen do defenzívy a to se mu ani trochu nelíbilo. „Jsem přesvědčený, že Barkonidani jsou mnohem starší než Lemuři. Ostatně, to se dá snadno vypočítat. Planeta Barkon putuje prostorem o hodně déle než jen padesát tisíc let. Už to je důkazem o nesprávnosti vaší teorie."

„To není moje teorie, ale výsledek pozitronního vyhodnocení."

„I kdybyste vy i vaše pozitronika měli pravdu o čemž pochybuju,"

prohlásil Bull, „nepomůže to ani nám ani Rhodanovi. K čemu vám jsou informace o Barkonidanech?"

„To ještě přesně nevím, ale pokud jde o Rhodana, nesmíme pominout žádnou možnost. A Barkonidané jsou možnost."

„Ovšem, ale..."

„Žádné ale! Mám svou loď. Od vás nepotřebuji nic. Chtěla jsem vás jen informovat. Letěla bych na Barkon i pokud byste byl proti."

„Dejte mi čas do zítřka, Mory. Musím se poradit se svými důstojníky a vědeckým týmem."

Lod' GENERÁL DERINGHOUSE byla připravena ke startu.

Poté, co padlo rozhodnutí, bylo samozřejmé, že expedici nelze podniknout na žádném jiném plavidle. Byla to nejlepší a nejsilnější loď, jakou si lze představit. Opotřebované Kalupovy konvertory byly vyměněny za nové. S novými konvertory byl akční rádius lodi 1,2 milióny světelných let.

K vyhledání Barkonu to mělo stačit, protože temná planeta měla být asi dvě stě dvacet tisíc světelných let od systému Big Blue.

Pozitronika stanovila i směr, i když ne se stoprocentní přesností.

Mory stála v obrovské vyhlídkové kupoli lodi GENERÁL DERINGHOUSE a dívala se za lodí, se kterou sem přiletěla. Do místnosti vstoupila mutantka Betty Toufryrová a obě ženy se přátelsky pozdravily.

„vy letíte s námi, Betty?" divila se Mory.

„Ano, i když po pravdě řečeno považuji tento podnik za nebezpečný. Souhlasila s ním jen nepatrná většina. Velmi nepatrná. Bully byl pro."

„Betty, uvidíte, že budeme mít úspěch. Cítím to. Nemohla jsem jen tak sedět a čekat, musela jsem něco podniknout."

„To chápu. Kdybych byla na vašem místě, jednala bych stejně."

„Kdo z mutantů ještě letí s námi?"

„Sugestor Kitaj Išibaši," řekla Betty.

„To znamená, že máme sugestora a ve vás telepatku a telekinetičku. Přiznám se, že mě to uklidňuje."

Obě ženy se zadívaly ven. Domovská Mléčná dráha visela v prostoru jako veliká, podlouhlá mlhovina, ze které svítila ojedinělá slunce. V opačném směru nabízela Andromeda téměř stejný obraz, i když o něco větší.

„Co budete dělat, když setkání s Barkonidany nepřinese úspěch?" zeptala se mutantka.

Mory se usmála. „O tom není nejmenších pochyb a ani Bully mi v tom nezabrání. Se svou vlastní lodí poletím na Vario a nechám se přenést do minulosti, k Rhodanovi."

2.

GENERÁL DERINGHOUSE opustil lineární prostor a vynořil se v einsteinovském univerzu. Loď nyní letěla podsvětelnou rychlostí a orientovala se.

Andromeda se zmenšila. Polohovací přístroje pátraly po hmotě, i když zatím nikdo nevěřil, že by Barkon už mohl být nalezen. Jednalo se spíš o rutinní zaměřování.

Mory vyšla ze své kajuty. Několik hodin spala a cítila se neobvykle svěží. Prostřednictvím interkomu pozvala do vyhlídkové kupole Betty a ta požádala o dovolení vzít sebou Kitaje.

Oba mutanti stáli u průhledné stěny a dívali se do volného prostoru. K vidění tam mnoho nebylo.

„Máme za sebou sotva polovinu cesty," řekla Mory. „Proč byl přerušen lineární let?"

„To je obvyklá praxe. Každých sto tisíc světelných let se Kalupovu konvertoru dopřeje přestávka na regeneraci. Teoreticky je možné letět naráz čtyři sta tisíc světelných let, ale to se praktikuje jen v případě krajní nouze. Přestávka bude jistě využita k průzkumu."

„Měli bychom být při tom," poznamenala Mory a prostřednictvím interkomu se spojila s plukovníkem Masserem.

„Měl byste něco proti tomu, kdybychom zůstali ve spojení?" zeptala se Mory.

„Ovšemže ne madam. Ale jestli si myslíte, že už..."

„Buďte bez starosti, nikdy jsem nebyla přehnaná optimistka."

Masser se usmál a zmizel. Na obrazovce zůstal pohled na můstek a kromě toho bylo slyšet každé slovo. Mory tak věděla, co se děje a přitom si mohla nerušeně povídat s přáteli.

„Támhle něco je," ozval se důstojník od zaměřovače.

Bull už rychlými kroky rázoval přes místnost. Naklonil se, aby si mohl přečíst jmenovku na důstojníkově hrudi a zeptal se:

„Zaměřil jste něco, poručíku Millere? Velikost? Vzdálenost?"

„Dokonce dva objekty. První je vzdálený dva světelné roky, druhý čtyři."

Bull hleděl na obrazovky. „Na loď jsou moc velký.“

„A na planetu malé," dodal poručík.

Bull se napřímil a přešel k hlavnímu ovládacímu pultu. Signál ze zaměřovače přepojil na velkou panoramatickou obrazovku a zeptal se Massera, co o tom soudí.

Plukovník pokrčil rameny. „Nejspíš asteroidy.“

Bull se rozčílil. „Tady! ve volném prostoru! Tomu přece nemůžete věřit ani vy sám! Kde by se tu vzaly?" A najednou se zarazil.

„Asteroidy mezi Andromedou a Mléčnou dráhou to už tady jednou bylo..."

Rondo Masser mlčel. Muselo se to stát před jeho érou.

Ale v Bullovi spojení asteroidy volný prostor vyvolalo jisté myšlenkové pochody. Rozběhl se k Millerovi a požádal o přesné údaje.

„Průměr třicet kilometrů, téměř kulaté, vzdálenost dva světelné roky. Druhý objekt deset kilometrů, tvar nepravidelný a vzdálenost tři a půl světelného roku. Oba se pohybují téměř rychlostí světla k Mléčné dráze. Podle směru přicházejí z Andromedy a..."

„To stačí." Bull byl najednou úplně bílý v tváři. „Obávám se, že už vím, co to je. Něco, na co jsme málem zapomněli. Luxidové!"

Ted' už věděli všichni, co to znamená.

Luxidové neznali pojem času. Co je. před a co potom soudili pouze podle po

citů a podle stávající zásoby energie neboť byli živi z energie.

Jejich domovem byla Mlhovina Andromedy.

Jednoho dne přišly z jiné galaxie podivuhodné bytosti inteligentní tvorové, kterým Pozemšťané říkali Laurinové. Dodávkami energie si získali důvěru Luxidů a díky tomu je později polapili.

Luxidové se vzpamatovali až v obřích temných jeskyních. ve vydlabaných asteroidech byla energie, ale ne pro uvězněné Luxidy, nýbrž pro gigantický pohon, který vrhal asteroid prostorem k cizí galaxii.

Laurinové vymysleli opravdu ďábelský plán, neboť Luxidové byli nenasytní. Jestliže napadli slunce, vyhaslo. Na jeho planetách vymřel život. Kdyby Luxidové dorazili do Mléčné dráhy, nebylo by záchrany.

Kdysi se Rhodanovi podařilo zničit Luxidy v absorpčním poli, ale nikdo nevěděl, kolik asteroidů je ještě na cestě.

Bull tušil, že oba zaměřené objekty jsou asteroidy s Luxidy a bylo

jeho povinností se přesvědčit. Žádný Luxid nesmí dorazit do Mléčné dráhy.

Temné těleso bylo téměř kulaté a v průměru mělo přesně třicet dva kilometry. Pokud bylo celé duté, mohlo být uvnitř mnoho milionů Luxidů. Zatím ale nic nenaznačovalo jejich přítomnost.

14

Bull vzpomínal, jak to bylo tehdy...

Laurinové, kteří byli přítomni v prvním objeveném asteroidu, zemřeli. Luxidové neumírali, protože byli nezávislí na vzduchu a organické potravě. Žili pouze z energie.

Utíkala staletí a Andromeda se stále vzdalovala. V prázdném mezgalaktickém prostoru Luxidové slábli a zachránit je mohlo jen setkání s hvězdou. Magnetické pole, které protínalo asteroid, zpomalovalo jejich zánik. Pak se objevili cizinci v kulové lodi. Luxidové zaútočili a byli zničeni.

Ale takových asteroidů musely být tisíce.

Dva našel Bull jen náhodou. Dal rozkaz, aby byl při světelném efektu okamžitě zapojen ochranný štít. Ale nic se nestalo.

„je to úplně jiný než tehdy," mumlal Bull a vypadal zklamaný, že Luxidové ještě nezaútočili. „Buďto maj dost energie, nebo... A to musíme vyzkoumat. Plukovníku, sestavte komando z pěti mužů. Žádný zbraně, protože energetický paprsky by Luxidy jen přilákaly. Nechte otevřenou přičku, abychom se kdykoliv mohli vrátit. Jakmile dám znamení, aktivujete ochranný štít."

O půl hodiny později stál Reginald Bull s pěti muži u postranního východu. Nebyli ozbrojení, měli jen malé pohonné agregáty, aby mohli v případě nebezpečí utéct. GENERÁL DERINGHOUSE si je pak mohl zaměřit a sesbírat.

Asteroid se vznášel ve vzdálenosti jen několik kilometrů od lodi. Šest mužů mělo rádiové spojení a zároveň byl možný hovor s můstkem.

Přička se pomalu rozjížděla.

„Zapojit agregáty!" nařídil Bull. „K asteroidu se přiblížíme pomalu. Dávejte pozor na mě, dělejte to, co budu dělat já a zbytečně se nevyptávejte. Luxidové nemohou poškodit naše skafandry, ale mohou nám vysát energii z agregátů. Co by se stalo pak, si dovedete představit sami. I zásobování vzduchem je závislé na energii, takže

pozor!"

GENERÁL DERINGHOUSE zůstal za nimi. Gigantická koule vypadala taky jako asteroid, jen povrch měla hladký a kovově lesklý. To, co se vznášelo před šesti muži, nebyl uměle zhotovený předmět. Šlo skutečně o asteroid s nepravidelně zvrásněným povrchem, nízkými kopci a nepřilíš hlubokými údolími.

„Vzdálenost tři kilometry," hlásil Bull pro muže na můstku. „Zatím není nic vidět. Asteroid nemá atmosféru a nic nenasvědčuje tomu, že ji někdy měl. Žádná stopa po životě. Pokud existují vchody do dutého nitra, tak budou patrně v rozsedlinách."

Začala se projevovat gravitace malého vesmírného tělesa a šest mužů bylo přitahováno. Lehce se snášeli k povrchu a první se jej dotkl Bully. Na nebi bez jediné hvězdy se vznášel GENERÁL DERINGHOUSE a jeho blízkost dodávala mužům pocit bezpečí.

Přistáli na náhorní plošině. Zakřivení povrchu asteroidu bylo patrné už na vzdálenost několika kilometrů. Na jedné straně plošiny se zvedaly hory, na druhé ji ohraničovala rozsedlina.

„K rozsedlině," řekl jen Bully a muži se pohybovali kupředu opatrnými skoky.

Rozsedlina ležela v hlubokém stínu a její dno uviděli až v okamžiku, kdy rozsvítili reflektory. Nalézalo se asi padesát metrů pod povrchem.

Pomalou se snášeli do hloubky. Šíře rozsedliny byla asi třicet metrů, ale jak klesali, stále se zužovala. Když konečně dostoupili na dno, nebyla její šíře ani deset metrů.

„Támhle... Podívejte!" řekl jeden z mužů.

Bull pohlédl naznačeným směrem a nijak jej nepřekvapilo, co uviděl. Přesně to čekal. „Jeden ze vchodů. Musí jich tu být víc, ale máme štěstí, že jsme jej našli hned napoprvé. Není nijak uzavřený, protože Luxidům nevádí nepřítomnost atmosféry. Je mi jen divný, že nás nepřivítali. Tady něco nehraje."

Před muži se objevila jeskyně, o jejímž umělém původu nebylo pochyb. Světlo tu nebylo, ale reflektory v helmách stačily.

„Brzy budeme v předsíni," řekl Bull. „Tehdy v ní byli Laurinové, ale ty tady nenajdem, rozhodně ne živé. Už tehdy byli všichni mrtví. Luxidové jsou odolnější."

Chodba se rozšiřovala do haly, do které ústilo několik dalších

chodeb. Muži se zastavili.

„Není nic vidět," řekl Bull, „a přitom vím, že celý asteroid je dutý a může v něm žít až sto tisíc bytostí."

Putovali dalšími chodbami, prošli obří kamenné prostory a konečně našli šachtu, vedoucí kolmo dolů. Její hloubka se nedala zjistit. Bull do ní hodil granát, ale záblesk nebylo vidět. Šachta buď vedla až na druhou stranu asteroidu nebo granát neexplodoval.

„Nemáme jinou možnost," řekl Bull. „Tohle asi bude jediná cesta k Luxidům. Kromě toho bych se rád podíval na pohon."

Se zapnutými reflektory se snášeli do hlubiny. Kolem nich klouzaly nesčetné prázdné haly i ústí chodeb, pokrytých vrstvou bělavého prachu. Bull si marně lámal hlavu, co mu ten prach připomíná.

Po asi desetakilometrovém pádu Bull velel zastavit. Tvářnost chodeb se změnila, rozšířily se a mohutné pilíře držely strop.

V obrovských místnostech stály pohonné agregáty, důkladně ukotvené v kamenité půdě, opláštěné silnými kovovými deskami, jako by nikdy neměly vydat svoje tajemství.

Bull zapojil vibrační mikrofon, ale nezachytil sebemenší chvění. Stroje nebyly v provozu. Boty měl úplně bílé prachem, který vypadal jako vápno.

A najednou to Bullovi došlo.

„Luxidové jsou mrtví. Byli příliš dlouho bez energie. Ten prach je všechno, co z nich zbylo. Tehdy to bylo stejný, po smrti se rozpadli v prach."

„Nebezpečí je tedy zažehnáno?" zeptal se plukovník Masser z lodi.

„Jsme na zpáteční cestě," odpověděl Bull. „Jen by mě zajímalo, jestli jde o ojedinělý případ nebo všichni Luxidové v asteroidech zemřeli. Kdyby tomu tak bylo, problém by byl vyřešený sám od sebe."

Ani v druhém asteroidu nenašli nic jiného než bílý prach. Nebezpečí, na které Pozemšťané už zapomněli, bylo prozatím zažehnáno.

GENERÁL DERINGHOUSE měl za sebou dalších sto tisíc světelných let a opět se vynořil v normálním prostoru a pustil se do zaměřování.

Bullyho vyburcovaly poplašné sirény. Vyskočil a vrhl se k interkomu. „Co se děje?“

Podplukovník Stef Huberts odpověděl: „Nevím, pane...“

Bull zrudl. „Když nevíte, proč děláte poplach?“

„Pane... přišel byste raději na můstek?“

Bully něco zavrčel, vypnul interkom a šel. Cestou k antigravitační šachtě a po pohyblivých pásech potkával důstojníky a mužstvo. Všichni spěchali na svoje místa a Bull se střetával s jejich tázavými obličejí. Sám věděl přesně tolik, co oni.

Když vstoupil na můstek, na první pohled pochopil, že něco není v pořádku. Důstojníci buď stáli nebo pobíhali kolem, točili ovládači přístrojů, kleli a podplukovník Huberts se dušoval, že to není jeho vina.

„Dozvíím se už konečně, o co jde?“ zeptal se Bully.

Plukovník Masser se pomalu otočil. „Podplukovník Huberts se mi to právě snaží vysvětlit. Je mi líto, ale nerozumím tomu.“

Stef Huberts řekl: „Já jsem nedal povel k poplachu, sirény spustily samy. Přístroje jako by se zbláznily. Lokátory přestaly ukazovat... Vidíte sám.“

Bully a Masser se otočili k velké panoramatické obrazovce nad řídicími panely. Matně svítila, přenášela čern mezigalaktického prostoru, ale Andromeda ani Mléčná dráha na ní nebyly.

Na můstek vpadla Mory. „Co se děje? Proč ten poplach?“

Vysvětlili jí to tedy pokusili se o to. Sami nevěděli, o co jde. Ani Mory z toho nebyla chytrá.

„Patrně je porucha v automaticce,“ prohlásila logicky. „Možná napájení. Dejte prověřit rozvodnou síť...“

„Mory,“ odkašlal si Bully, „plukovník Masser je schopný důstojník a zvládne to jistě sám...“

„Ano, vím. Jsem jen žena a ničemu nerozumím. Ale...“ a ukázala na obrazovku, „jestliže přístroje neukazují, ale v lodi je všechno v pořádku, pak musí být příčina venku. Pojdte se mnou do vyhlídkové kupole, tam nebudeme odkázáni na obrazovky, tedy na přístroje.“

Bully neodpověděl, ale společně s Masserem šel za Mory k antigravitační šachtě. O pět minut později stáli v kupoli s průsvitnými stěnami. Nebylo zde osvětlení, svítilo tu jen červená kontrolka pod obrazovkou interkomu. Obvykle stačilo světlo hvězd zvenku.

Nyní ale byla v kupoli naprostá tma. V prostoru nesvítila jediná

hvězda, ani Andromeda ani Mléčná dráha.

„Jako by nás někdo spolkl," poznamenal chraptivě Masser.

„Mám stejný pocit," prohlásila Mory. „Takto se asi cítí člověk v útrobách velryby. Ale to je nesmysl... Nebo ne?"

„Samozřejmě, že to je nesmysl!" vyjel Bully. „Musí existovat rozumný vysvětlení. Třeba jde o temný oblak."

„Pak musí mít úctyhodné rozměry," řekl Masser. „Letíme těsně pod světelnou rychlostí."

„Jednomu nerozumím," řekla pomalu Mory. „Jak by temné mračno mohlo ovlivnit pozitroniku lodi?"

„To má jiné příčiny. Technici je najdou," řekl plukovník.

Odmlčeli se a hleděli ven do naprosté tmy. Tak nějak možná vypadal vesmír před stvořením hmoty.

„V lodi proud jde," řekl Bully, „tedy i lineární pohon. Možná bychom mohli jednoduše zmizet."

„Aspoň se o to můžeme pokusit," řekl Masser s ulehčením.

Na můstku je přivítaly bezradné obličejové techniků, kteří nenašli nejmenší závadu.

Bull vydal rozkaz ke spuštění Kalupova konvertoru.

Masser se posadil k přístrojové desce. Stiskl příslušná tlačítka a pohnul mnoha páčkami, ale na obrazovkách se nic nezměnilo.

„Vypadá to, jako bychom se nehnuli z místa," řekl.

Na můstek vrazil důstojník. Ještě v běhu salutoval a hlásil:

„Veliteli, úsek Sever je bez proudu. Interkom nefunguje. Chybu nelze najít."

Pojem času jí byl neznámý. Přesto věděla, že světlé skvrny byly před dávnými dobami blíž u sebe. Stále se vzdalovaly a prostor mezi nimi se zvětšoval. Obě skvrny shluky nesčetného množství hvězd ale byly stále ve spojení. Vzdáleností jeden a půl milionu světelných let procházelo magnetické pole a proudy tajemné energie směřovaly sem i tam.

Ona se ale vznášela mezi tím, nezávisle na čase, prostoru a energii. Putovala od jednoho magnetického pole ke druhému, nechávala se jimi pohánět a čekala.

Na co vlastně čekala?

Nevěděla to, přestože byla inteligentní.

Ona, oblak z absolutního nic.

Mohla by se jmenovat To nebo On, ale neměla vůbec žádné jméno. Proč taky? Byla jediná, ale neznala samotu.

Pak se v Jejím univerzu objevila koule z pevné hmoty. Uchopila ji a nechtěla pustit.

Tachymetr byl na nule a loď se nepohnula z místa.

Bully svolal vědce do důstojnické jídelny, na můstku zůstal Huberts a loď byla nadále ve stavu pohotovosti. V severním sektoru proud stále nešel, jinde se svítilo.

Bully dal vědcům dostatečné množství času, aby se seznámili s událostmi a promyslili si je. Po živé diskuzi se zvedl profesor doktor Markitsch, známý astronom a astrofyzik.

„Pánové, musím přiznat, že se zde jedná o jev, s jakým jsme se doposud nesetkali. Můj asistent mi právě sdělil, že provedl výzkum bezprostředního okolí lodi. Zjistil, že obvyklá prázdnota ustoupila ještě totálnějši prázdnotě. Pokusím se vám to vysvětlit. I ve vesmíru se vyskytují ojedinělé molekuly nebo jen atomy. Na kubický metr jich připadá jen několik, alespoň tady, v propastné prázdnotě. V blízkosti planetárního systému by jich bylo podstatně víc. Můj asistent mi právě sdělil, že v okolí lodi je naprosté vakuum. Na deset kubických metrů nepřipadá ani jediný atom, o molekule ani

nemluvě. To jsme ještě nikdy nezaznamenali. Závěry si učiňte sami. Já to nedokážu. Sdělil jsem vám fakta, to je vše.”

Nejdřív se rozhostilo zaražené ticho, a pak začali mluvit všichni najednou, až povstal Bully.

„Vakuum? A co má být? Jakživ jsem neslyšel, že by vakuum mělo vliv na selhání palubních přístrojů. To je absurdní.”

Markitsch ožil. „To neříkejte, pane! Ještě nikdy jsme se s absolutním vakuem nesetkali. Všude jsou atomy, všude je hmota, byť v nepatrném množství. Považte, pánové: Absolutní nic! To přece neexistuje!”

„Jak je vidět, tak ano.” Povstal jakýsi muž s bílými vlasy a distinkcemi vědce. „Jak víte, specializuji se na výzkum jevů, o kterých se domníváme, že jsou spojené se vznikem vesmíru. Kdybych měl vysvětlovat podrobnosti, zašli bychom příliš daleko. Krátce řečeno, zastávám názor, že čas je jen jinou formou hmoty a energie a jedna se může měnit v druhou. Čistý čas může existovat jen tam, kde není absolutně žádná hmota a v tom okamžiku se začne měnit zpátky ve

hmotu. Pokud tedy věžíme v absolutním vakuu, věžíme zároveň v čase."

Kdosi řekl nahlas: „To je nesmysl! Čas nemůže vyvolávat tento fenomén."

Profesor Markitsch vystoupil na obranu doktora Jenkinse: „Ještě nevíme, jestli temný oblak, který nás drží, sestává z čistého času. Nejspíš tu hrají roli jisté okolnosti, o kterých zatím nemáme představu. Jsme v cizím prostoru a možná tu platí zákony, které neznáme. Východisko z dilematu může být prosté, ale i natolik komplikované, že k němu nemusíme nikdy dojít pokud budeme uvažovat logicky a střizlivě. Absolutní nic samo o sobě nemůže porouchat naše přístroje, to je jisté. Z toho plyne, že se jedná o něco víc než o nic. A to opět podporuje teorii doktora Jenkinse. Ovšem bud'me upřímní, pánové. Co si představujete pod pojmem čistý čas? Já nic."

„Já taky," řekl na to doktor Jenkins. „Ale vím, že to je něco jako když se uzavře kruh."

„Jaký kruh?"

„Vývojový kruh."

Bully měl pocit, že se debata vzdaluje od svého původního cíle. On se potřeboval dovědět, co podniknout a vědci se přeli o věcech, které dávaly smysl jen několika odborníkům. Pokusil se o praktickou otázku: „Co mám dělat když vysadil pohon?"

„Co když je v provozu, ale nefunguje?" zněl vědecký dotaz.

Mory nedokázala skrýt netrpělivost.

„Pánové, tímto způsobem se nikam nedostaneme. vy se trumfujete teoriemi, ale žádnou nelze upotřebit v praxi. Kolik atomů je v kubíku, to přece nehraje roli. Venku je něco, co neznáme a to je hlavní.""

„Otázka je, jak to „něco" jak říkáte,

může mít nula atomů na kubík..." nedal se profesor Markitsch.

„Mám návrh," přerušil jej Bull. „Dám vám čtyřicet hodin na výzkum jevu. Mezitím se technici pokusí opravit přístroje. Pokud se jim to nepodaří, konečné slovo bude náležet vědč."

O deset hodin později museli i největší optimisté připustit, že situace je kritická.

ke startu byla připravena jedna z nejmodernějších Korvet. Major

Green provedl kontrolu a všechny přístroje bezchybně fungovaly.

Obslužný personál opustil hangár a otevřel vnější příčku.

V tom okamžiku sám od sebe vysadil pohon.

Major Green jen zíral na pohaslé kontrolky a ukazatele na nule. Spojení s můstkem nebylo přerušeno.

Bully nařídil: „Uzavřít příčku a hangár naplnit vzduchem. Start zrušen. Nemá to smysl. Mory má pravdu, něco tam je...”

Jakmile do hangáru začal proudit vzduch, přístroje naskočily.

„Ještě tu je možnost vyslat do prostoru jednoho muže,” navrhl plukovník Masser a náhoda mu přála. Na můstek vcházel profesor Markitsch s mladým asistentem. '

„Jenkins i já jsme toho názoru, že odpověď na dané otázky obdržíme jen po přímém experimentu. Jdeme vás požádat o dovolení opustit loď a prozkoumat hmotu nebo nehmotu zblízka.”

„Doktore Bernsteine,” řekl Bully mladému vědci, „měli jsme v úmyslu navrhnout něco podobného, ale je mou povinností upozornit vás, že nejsme schopní zaručit vaši bezpečnost.”

„To nemůže nikdo,” pokrčil rameny Bernstein.

Doprovodili jej k malé postranní přetlakové komoře. Před výstupem do prostoru si natáhl skafandr s klasickým dýchacím přístrojem a kromě toho se připojil na lifeline, kterému astronauti říkali životavodič. Šlo o elastickou hadici

o délce několika set metrů, kterou se v nouzovém případě vedl vzduch.

Bernstein slyšel, jak zapadla příčka za ním. O chvíli později se rozjela ta před ním a on vystoupil do naprosté tmy. Nebylo vidět jedinou hvězdu, ani Mléčnou dráhu, jakkoliv vzdálenou, a dokonce nebyla vidět ani koule lodi GENERÁL DERINGHOUSE.

„Jak je to možné?” ptal se vědec, protože věděl, že v lodi se svítí. Vypadlo

i spojení prostřednictvím telekomu. Zároveň si všiml, že nefunguje dýchací přístroj, ale vzduch do jeho helmy proudil dál, protože ovládání lifelinu bylo uvnitř lodi.

Bernstein se odrazil od lodi. Byl to zvláštní pocit. Světla GENERÁLA DERINGHOUSE svítila, ale on je neviděl. Z toho vyplývalo, že se světelné vlny nepohybují z místa, nebo pokud se pohybují, tak to dělají v neviditelném spektru a bez energie.

Bernstein bezděčně zavrtil hlavou. Byla to šílená teorie, ale

skutečnost nenabízela jiný výklad.

Rozhlédl se na všechny strany. Absolutní tma. Slabé škubnutí mu naznačilo, že vzduchová hadice se napnula a dál už nemůže.

Jenkins se zabýval domněnkou, že temný oblak sestává z čistého času. Samozřejmě to bylo myšleno pouze symbolicky, protože co si měl představit pod tímto pojmem? Markitsch vyslovil názor, že se jedná o absolutní nic a Bernstein měl tisíc chutí mu dát za pravdu. V absolutním nic se hmota nemůže pohybovat. Ani loď, ani světlo. GENERÁL DERINGHOUSE se náhodou vynořil přesně v tomto místě a to byla jeho smůla.

Bernstein si oddechl, když se ocitl zpátky v přetlakové komoře a když zaslechl hlas Reginalda Bulla: „Přišel jste na něco?”

Jenkins a Markitsch se na něj vrhli jako supi a mluvili oba najednou.

„Měl jste pravdu, profesore," řekl Bernstein. „je to nic, absolutní vakuum. Přesto se obávám, že vysvětlení nebude tak jednoduché. V každém případě musí i do absolutní nicoty postupně pronikat hmota, kterou je obklopena. Tady tomu tak ale není. Nějak se brání. A z tohoto důvodu se, pánové, domnívám, že máme co dělat s inteligentní Nicotou."

Markitsch na něj jen užasle zíral neschopný slova.

Jenkins vrtěl hlavou a ani on nepromluvil.

Mory mínila: „Chudák, přišel úplně o rozum."

Bully mu položil ruku kolem ramen. „Zasloužíte si skleničku, zahřeje vás. Inteligentní, říkáte? To by hodně vysvětlovalo."

O několik hodin později Bernstein opakoval svůj názor před shromážděnými vědci a sklídl jen skeptické reakce. Nemohla existovat bytost, sestávající z ničeho. To odporovalo všem přírodním zákonům.

Bully byl jediný, kdo Bernsteinovi věřil.

„Připusťme, že máte pravdu, doktore. Co bychom podle vašeho názoru měli podniknout, abychom se z toho oblaku dostali? Přece musí být nějaká možnost!"

„Není. Můžeme jen čekat. Třeba od nás nic nechce a zase půjde dál. Jen není jasné, jak dlouho to může trvat.

„Absurdní!" chytil se stropu doktor Jenkins. „Jak to říkáte, jednalo by se o inteligentní čas!"

Profesor Markitsch se zdržel komentáře.

Mory prohlásila: „Myslím, že doktor Bernstein má pravdu. Prostě počkáme, jakmile se na obrazovce objeví sebemenší světélko, vyrazíme nejvyšší rychlostí.“

V důstojnické jídelně zablikalo osvětlení ve stropě a zhaslo.

Bully popadl Mory za ruku a utíkal s ní do centrály. Tam vládl nepopsatelný zmatek. Některé obrazovky blikaly a lodí zazněly poplachové sirény, které nešly vypnout.

„je to jasné," řekl Bully. „Určitě je inteligentní. On ať už je to kdokoliv nás chce vyvést z míry.“

Na levé straně panoramatické obrazovky se objevila světlejší skvrna a brzy nabrala obrysy domovské galaxie.

„Rychle, Massere!“

Kapitán lodi okamžitě pochopil. Zapojil konvertor a podlahou projelo zachvění.

Najednou se na obrazovce opět objevily obě galaxie. Na monitoru, snímajícím obraz ze, zádě, zůstal černý mrak bez jediného světla a rychle se vzdaloval.

Bytost, stvořená z ničeho, udělala chybu. Podcenila hmotu.

3.

„Rád bych věděl," zavrčel profesor Markitsch, „jestli tohle je vědecká expedice nebo záchranná akce. Nejdřív se honíme za asteroidy, pak se potýkáme s inteligentním oblakem a teď zas tohle!“

„Moc mě to mrzí, profesore, ale já za to nemůžu," prohlásil plukovník Masser. „Zaměření energetických rázových vln je v této oblasti neobvyklé a než něco podnikneme, chtěli jsme znát váš názor. Doktor Jenkins by jistě...“

„Jen ho nechte být! Ten by vám řekl nanejvýš to, že se tu kříží dva časové proudy a způsobují energetické otřesy. Hm, nechte mě přemýšlet. Takže vy jste ten otřes zachytili v okamžiku vynoření z lineárního prostoru? A myslíte si, že takový energetický výboj může pocházet jen ze slunce. Kde je to slunce?“

„To je právě ono. Přístroje žádné nezaměřily, ale energetické výboje přetrvávají. ve směru letu, vzdálenost neurčena.“

„A má to být někde tam, kde je podle výpočtů planeta Barkon?“

„Tak nějak.“

Markitsch se zadíval na přerušovaný průběh křivek na obrazovce. „Vypadá to pravidelně, jako pulzování. Člověk by řekl, že jde o signály.“

„To je vyloučené. V žádném případě to nejsou rádiové vlny. Jde o energetické výboje a ne malé.“

„Letíme k nim rychlostí světla? Možná je to temné slunce.“

Na můstek vešli Reginald Bull, Mory a doktor Bernstein. Všechny zajímal nový problém.

Mladý vědec pozorně sledoval panoramatickou obrazovku. Vlevo stála Mléčná dráha, napravo Mlhovina Andromedy. Uprostřed se rýsoval tenký bílý kříž.

„ve směru letuje světlo. Nevidíte je?“ zeptal se Bernstein.

„Odtamtud přicházejí výboje,“ řekl Masser. „Světlo, které vidíte, je výchozí bod.“

„Já to vidím,“ řekla Mory. „je to světelný paprsek.“

„Opravdu,“ přizvukoval jí Bull. „Co to je?“

„Let bohatý na události,“ konstatoval ironicky profesor Markitsch. „Rád bych věděl, jestli zažijeme něco normálního.“

Po deseti minutách letu nadsvětelnou rychlostí byl světelný paprsek zřetelnější. Uprostřed prázdného prostoru zářila jiskra, ze které paprsek vycházel a ztrácel se po několika miliónech kilometrů. GENERÁL DERINGHOUSE zpomalil.

Markitsch řekl: „je to jasné. Vznik nového slunce z pralátky. Jde o jedinečnou podívanou, ale o žádný zázrak jako v případě inteligentního temného oblaku,“ dodal profesor.

Bernstein řekl: „Tentokrát s vámi souhlasím. Bezpochyby se jedná o kosmické plynové mračno, ze kterého vznikne slunce.“

Čím více se blížili, tím byl obraz působivější. Stejným způsobem kdysi povstala hvězda zvaná Slunce a probudila život na planetě, pojmenované Země.

„To je fantastické,“ šeptala Mory a dokonce se chvěla. Bernstein měl stejné pocity. Lidé byli poprvé svědky zrození slunce a s úctou sledovali nevšední podívanou.

V jádru nové hvězdy se zažehl atomový oheň. Oblaka plynu v okrajových oblastech, zmítaná v mohutných turbulencích, zaplála temnou červení.

Lidé na můstku byli nešetrně vytrženi z pozorování. Nové slunce ještě vznikalo a na nic netušící loď zaútočilo sedm plavidel.

Jednalo se o kulové lodě o průměru osmi set metrů, které se přiřítily s aktivovanými ochrannými štíty. GENERÁL DERINGHOUSE jej neměl.

Plukovník Masser popadl páku a než útočník stačil zamířit, GENERÁL DERINGHOUSE byl téměř nenapadnutelný.

Plukovník Masser vydal příslušné povely a protivzdušná obrana okamžitě zareagovala. Transformační děla spustila a první útočník vzplanul.

„To jsou Tefrodi!" zašeptal nevěřicně Bully. „Kde se tu berou? Co tu hledaj? Že by Barkon?"

„Třeba je to náhoda," řekla nejistě Mory.

„Určitě tu maj transmitter, ale přístroje neukazují žádné slunce. Kde teda je?"

Masser neměl čas na neplodné debaty. Pilotoval GENERÁLA DERINGHOUSE tak, že centrála protivzdušné obrany měla snadnou práci. Tefrodi byli zničeni a GENERÁL DERINGHOUSE opět osaměl.

Najednou se ozval důstojník od zaměřovačů: „Pane, oni se objevili tak najednou, že se nedalo nic dělat. Obrazovky byly prázdné a..."

„Transmitter, jak už jsem řekl," skočil mu do řeči Bully. „Skoro mám pocit, že znali naši polohu. Jako by věděli, co máme v plánu."

„Ano a chtěli nám v tom zabránit. To znamená, že Barkon je nějak důležitý i pro ně. je načase, abychom jej našli — než ho najdou oni."

Důstojník od zaměřovače se ozval znovu:

„Pane, shluk hmoty. Vzdálenost sto padesát miliónů kilometrů ve směru letu. Vyzářování světla nepatrné. Hmotnost a průměr budou vypočítány."

Stranou se vznášelo nové slunce. Přístroje naměřily silné gravitační pole, rovněž tepelné vyzářování bylo značné.

Na přístrojové desce zazářila kontrolka a Masser stiskl tlačítko. Vzhlédl k malé obrazovce interkomu, na které se objevila tvář mutantky Betty Toufryové.

„Mozkové impulzy!" řekla nanejdvůš vzrušeným hlasem. „Mnoho miliónů různých mozkových impulzů myslících bytostí. Všechny vyjadřují stejné pocity radost, očekávání i překvapení."

Bully přistoupil k panelu. „Betty, prosím vás, přijďte sem. Budeme vás tady potřebovat."

„Co to může znamenat?" divil se doktor Bernstein.

„Možná jsme právě našli planetu Barkon," odpověděl Bully a ukázal na obrazovku zaměřovače.

Profesor Markitsch přikývl. „Vznikající slunce má silné

magnetické pole. je možné, že putující planeta jím byla zachycena. je to náhoda ale není to nemožné."

„Možná to vůbec není náhoda," poznamenal suše Bully.

„Co tím myslíte?" zeptala se Mory.

„Zapomněli jste na Tefrody? Příliš mnoho náhod najednou!"

V tom okamžiku vstoupila Betty Toufryová se sugestorem Kitajem Išibašim. Mory jim šla vstříc a uchopila Betty za ruku.

„Musíme stanovit, odkud impulzy pocházejí. Zaměřovače taky něco objevily. Pokud se oba jevy kryjí, je to Barkon."

GENERÁL DERINGHOUSE zmírnil rychlost. Narudlé slunce zůstalo stranou a na panoramatické obrazovce se objevila matně se lesknoucí skvrna, malá jako vzdálená hvězda, ale ne tak jasná. Přístroje jednoznačně stanovily, že se jedná o planetu s oběžnou dráhou kolem nového slunce.

„Impulzy jsou silnější," řekla Betty, „ale stále je vnímám jako kolektivní. Nedají se oddělit. Snad až budeme blíž..."

Masser se tázavě otočil na Bullyho.

„Dodržet kurs, ale vyhlásit nejvyšší stupeň pohotovosti!" nařídil Bully. „Proti vzdušná obrana připravit k palbě! Mám pocit, že jsme očekávání ale ne přátelsky naladěnejma Barkonidanama."

GENERÁL DERINGHOUSE se doslova plížil k matné skvrně, která se stále blížila. ve zvětšení na obrazovce už bylo možné rozeznat podrobnosti, Paprsky nového slunce byly sice energeticky bohaté, ale nijak zvlášť jasné. Na povrchu planety nikdo už nepochyboval, že je to Barkon vytvářely zvláštní přití.

Když Barkon sám a bez slunce putoval prázdným prostorem, veškerý život na jeho povrchu odumřel. Barkonidané se stáhli do nitra svého světa, do jeskyní, osvětlovaných a vyhřívaných pomocí elektráren. Povrch pokrýval led a sníh.

Nyní měl Barkon opět slunce.

Jeho záření uvádělo do chodu proces, přerušený před tisíci lety. Led roztaje, atmosféra se změní na plyn, moře se naplní vodou a k nebi začnou stoupat mračna.

Planeta se probudí k životu.

„Impulzy jsou zřetelnější a dají se rozlišit," řekla najednou Betty. Jsou tam i jiné impulzy a myšlenkové vzorce, ale jen slabé a nezřetelné, jako by přicházely z velké vzdálenosti. Barkonidané jsou

šťastní, že jim jejich přátelé darovali slunce. Pak myslí na událost, která je před nimi, ale o ní nevím nic podrobného. Musí jít o něco velkého a skvělého."

„Oni opravdu věří, že jim ho někdo věnoval?"

„Impulzy jsou velmi zřetelné," trvala na svém Betty.

Bully se nerozhodně otočil na profesora. „Rozumíte tomu?"

„Víra v nadpřirozenou moc, co jiného," zavrčel Markitsch.

„Náhodou se ocitli u vzniku nové hvězdy a udělají z toho náboženství."

Bernstein pomalu vrtěl hlavou. „Nesmíme zapomenout na ty tefrodské lodě. Třeba je Barkonidané přemluvili, aby jim poskytli slunce."

Markitsch vyletěl. „To je absurdní! Kdo může věřit takovému nesmyslu? Myslel jsem, že Barkonidané jsou inteligentní."

„Přistaneme?" zeptala se Mory. „Musím s nimi mluvit. Řeč Barkonidanů je přece příbuzná s interkosmem."

„A s jazykem Arkonidanů. Dorozumění bude snadné a kromě toho máme Betty. Ale nejsem si jistý, jestli máme přistát hned. Povrch planety se vlivem slunce mění. Raději navedu loď na oběžnou dráhu."

GENERÁL DERINGHOUSE se dostal na vypočtenou dráhu a zůstával ve stavu bojové pohotovosti. Bully požádal službu konajícího důstojníka v radiocentrále, aby naladil na příjem a projížděl všechny vlnové délky. Jakmile dosáhne kontaktu, měl se hlásit.

Plukovník Masser ukázal na obrazovku: „Podívejte, pane, ta planeta vypadá jako nově stvořená. Jako to slunce."

„Barkon byl zakonzervovanej," prohlásil Bull, ale i jeho pohled na planetu fascinoval. Uzavřená hradba mračen se protrhávala a skály, pokryté ledem, se zalévaly světlem. Paprsky byly velmi teplé a viditelně měnily tvářnost světa. Vlny pravěkého moře narážely do ledovců, které se za krátký čas rozpustí. Na rozsáhlých planinách vznikala jezera a vodní toky, vztyčily se hory a prohloubila údolí.

„Kde jsou Barkonidané?" ptala se Mory. „Voda je zahubí!"

„ne," poučil ji Bully. „Jejich podzem

ní jeskyně jsou hermeticky oddělený od vnějšího světa. Voda dolů nepronikne."

„Pane! Rádiový kontakt! Někdo se ptá, jestli hledáme místo k přistání. Mluví interkosmem, ale s cizím přízvukem."

Bully se vrhl k vysílačce. „Tady je pozemská loď GENERÁL DERINGHOUSE, velitel Reginald Bull. Jsme přátelé Perryho Rhodana, který je i vaším přítelem. Přišli jsme vám pomoci. Vzpomínáte si ještě?"

„Jste nám vítán, příteli Perry Rhodana. Slíbil nám pomoc. Máte povolení k přistání, ale musíte být opatrní. Vidíte pohon, před ním rovinu a moře? Až přistanete, vejdemo s vámi ve spojení."

Jakmile hlas domluvil, zaznělo cvaknutí.

„Přistání je příliš riskantní," prohlásil plukovník Masser.

„Myslím si totéž," přikývl Bully. „Ani ne tak kvůli Barkonidanům, jako kvůli měnící se planetě. Plukovníku, navedte loď na nižší oběžnou dráhu. Ještě se porozhlídne a uvidíme. Pátrejte hlavně po přečerpávacích elektrárnách."

Tyto přečerpávací stanice byly neklamným znamením přítomnosti Tefrodů. Využívaly energetické zdroje, které byly k dispozici, většinou energii hvězd. Bylo vyloučené, že by Barkonidané znali tuto technologii.

K Bullymu přistoupil Stef Huberts. „Zaměřeny čerpací paprsky, pane. Energetické stanice jsou v pravidelných od

26

stupech rozmístěné po celé planetě," hlásil.

„Nechápu, k čemu Barkonidani potřebují tolik energie," řekl zamyšleně Bully. „Pokud o těchto stanicích vůbec vědí," dodal. „Měli bychom se zeptat. Plukovníku, vraťte se na místo, kde jsme navázali rádiové spojení a zaujměte stacionární polohu nad doporučeným místem přistání. Pošleme Korvetu, ať se podívá, co se tu děje."

Major Flowerbeard nebyl nijak nadšený. Byl schopný důstojník a hleděl se vyznamenat při každé vhodné příležitosti, ale z planety, procitlé z ledového spánku, měl divný pocit.

Jeho první důstojník poručík Mummer měl stejný názor.

„K čemu Korveta? Větší loď představuje menší riziko!" řekl.

Poručík Lukens, navigátor a zaměřovač, se otočil od svých přístrojů: „Tefrody bych nepodceňoval."

Flowerbeard jej sjel zničujícím pohledem. „S těmi budeme hned hotovi."

Telekom zabzučel a na obrazovce se objevil obličej plukovníka Massera. „Start za třicet vteřin."

Vrata hangáru se rozjela a GDK7 byla vypuštěna do prostoru. Korvetu minuly první cáry mraků a po chvíli posádka viděla holé skály, planinu i moře.

Flowerbeard šel níž a obratně se vyhnul

budově, která se náhle vynořila z mlhy a byla vysoká asi dvě stě metrů.

Poručík Mummer poznamenal: „To bylo o chlup. Co to bylo? Mrakodrap?”

„V každém případě uměle vytvořený útvar. Slyšel jsem, že Barkonidané žijí pod povrchem. Že by ten objekt byl identický s elektrárnami, zjištěnými pomocí zaměřovačů?”

„Ty nebyly tak velké...”

„O čem to tam mluvíte?” ozval se Bully z GENERÁLA DERINGHOUSE, se kterým se udržovalo nepřetržité spojení.

Flowerbeard několika slovy popsal setkání s mrakodrapem. Vždycky trochu přeháněl, a tak se Bully nestačil divit.

„Říkáte dvě stě padesát metrů? Obytný dům to nemůže být, zbývá elektrárna. Ale tak vysoko? Buďte opatrní a přistaňte jen v případě, že loď nebude ohrožena.”

Major Flowerbeard obletěl planinu dvakrát než se rozhodl k přistání. Byl dobrý pilot a kulová loď dosedla lehce jako pírko.

Poručík Lukens zůstal sedět před svými přístroji. Velká panoramatická obrazovka ukazovala nejbližší okolí v přirozených barvách. Ovšem moc k vidění toho nebylo.

Na horizontu stály dvě vysoké budovy a přesná měření určila jejich výšku na sto padesát metrů. Neviditelnými paprsky byly spojeny se sluncem. Planina byla holá, bez vegetace.

Výhled zhoršovaly cáry mlhy, ale mezi mraky se občas ukázalo slunce. Venkovní teplota byla relativně vysoká.

Flowerbeard dostal přesné pokyny od Bulla a určil šest mužů, kteří jej doprovodí na průzkumné výpravě. Oblékli lehké skafandry a vzali si ruční zbraně, i když se nepředpokládalo, že se střetnou s protivníkem. Major byl pevně přesvědčený, že od Barkonidanů nehrozí žádné nebezpečí, ale nemohl zapomenout na tefrodské lodě.

Vzduch obsahoval dostatek kyslíku a dýchací přístroj nebyl nutný.

„Tááhle se něco pohnulo!” řekl najednou Lukens.

Major Flowerbeard neviděl nic.

„Ted’ už to taky nevidím,” přiznal Lukens, „ale určitě jsem se

nemýlil. Na druhé straně rozsedliny."

Rozsedlina byla široká jen jeden a půl metru a nijak hluboká. Přeskočili ji, dostali se na okraj mělké kotliny, a tam to uviděli.

Pomalů se tam pohybovaly sliznatí tvorové a zanechávali za sebou široké stopy. Neměli žádné viditelné orgány, ani paže nebo nohy. Asi nejvíc připomínali obrovské medúzy, vyvržené na břeh.

„O tom nám Bull nic neřekl," zavrčel Flowerbeard a vůbec nepomyslel na to, že jej na GENERÁLU DERINGHOUSE poslouchají.

Bully se okamžitě ohlásil: „Co jsem vám neřek? Našli jste něco?"

Major zahladil rozpaky detailním popisem podivných tvorů a výklad ukončil

ironickým postřehem, že se jedná o mutované Barkonidany.

Bully odpověděl po deseti minutách:

„Betty Toufryová zachytila myšlenkové impulzy těchto bytostí. Lépe řečeno mozkové impulzy, protože v pravém sláva smyslu nejde o myšlenky. Nejde o Barkonidany, ale o formu života, s jakou jsme se ještě nesetkali. Kdybyste byli napadeni, stáhněte se do lodi, ale jinak se pokuste o kontakt."

„Moc chytře nevypadají," poznamenal Flowerbeard, ale to o ničem nevypovídalo, protože u něj bylo obvyklé považovat všechny bytosti hloupější než byl sám. „Náš specialista se na ně podívá."

Tím specialistou byl doktor Wilkins, velmi schopný biolog a zoolog. Nechal zbraně u seržanta a bez nejmenších obav sešel po pozvolně spadajícím svahu.

Tvorové si jej nevšíмали a ignorovali všechny pokusy o dorozumění.

„Podivné... Možná nevidí," řekl doktor Wilkins.

Z GENERÁLA DERINGHOUSE se ohlásil Masser: „Betty Toufryová tvrdí, že na Barkonu jsou desetitisíce těchto plazmatických tvorů. Mají primitivní mozek a schopnost pohybu. Dříve tu nežily. Musíme zjistit, kdo je sem dopravil a co tu mají dělat."

„Co říkají Barkonidané?" zeptal se Flowerbeard.

„Zatím nemáme spojení, ale přistání Korvety bylo jistě zpozorováno. Pátrejte dál."

Flowerbeard se nejistě rozhlédl. „Ale tady žádní Barkonidané nejsou."

„Prohleďte přečerpávací stanici, majore. Máte naprostou volnost jednání," řekl plukovník Masser.

Major Flowerbeard bezděky povyrostl a honem se vrátil ke Korvetě. Vzal si kluzák a všech sedm mužů a zamířil k levé z obou vysokých budov.

Už z dálky bylo vidět, že se tam pracuje. Sem a tam přecházely temné postavy, obrovské jeřáby zvedaly břemena a v antigravitačních polích se vznášely těžké stavební dílce.

Teprve když se dostali blíž, z postav se vyklubali roboti.

Kluzák přistál. Stavba byla vzdálená asi dvě stě metrů, ale žádný robot si příchozích nevšímal. V tomto ohledu se nijak nelišili od medúzovitých tvorů.

Bully prostřednictvím vysílačky požádal o co nejpřesnější popis robotů. Slovo si vzal technik Massow.

„Jde o několik typů, pane. Největší je určený jen pro pracovní nasazení, protože jeho ruce mají podobu nástrojů. ve výši pasu mají otočný prstenec. Na něm má upevněné nástroje, které si průběžně vyměňuje. Pak je tu střední typ se tréma rukama. Místo nohou má válečky. Nejmenší typ je létavý. Na čtyřech rukou má rovněž..."

„To stačí," přerušil jej Bully. „Jde o roboty tefrodský provenience. Energetický stanice teda stavěj Tefrodi. Pořád ale nevíme, co tady chtěj."

Do nastalého ticha promluvil major Flowerbeard:

„Máme se pokusit navázat spojení s roboty? Pokud patří Tefrodům, musí být blízko i jejich páni."

„Buďte rádi, že tu ještě nejsou," odpověděl Bull. „Vraťte se do Korvety a počkejte na další rozkazy. Pro všechny případy ponechte loď v pohotovosti. Kdyby se objevily tefrodský lodě, okamžitě odstartujte."

4.

Barkonidané se ozvali po půlhodině marných pokusů. Ptali se, proč nepřistála velká loď.

Do vyjednávání se pustil Bully.

„Máme důvody proč nepřistát. Chtěl bych vás varovat. Na vaší planetě jsou Tefrodi a budují tady energetický stanice. Určitě to nedělaj z lásky k bližnímu. Co o tom víte?"

Barkonidan odpověděl:

„Tefrodové jsou naši přátelé. Energetické stanice obsahují

impulzní generátory, které jsou schopné čerpat a ukládat energii ze sluncí. Nahromaděnou energii dokáží uvolnit během jedné vteřiny. Podle výpočtů našich vědců by tato energie stačila vytrhnout Barkon z normálního univerza, převést jej do páté dimenze a v hyperprostoru navést na libovolnou dráhu. S pomocí Tefrodů tak můžeme v krátké době dosáhnout okraje Mléčné dráhy. Rhodan nám slíbil místo ve své galaxii. Připomeneme mu to."

29

Bully nebyl schopný slova. Nestvůrný plán jej ohromil. Mistři ostrovů pohybují planetami a slunci!

Proč ale pomáhají Barkonidanům, kteří jsou přátelé Pozemšťanů?

Jistě mají pádný důvod, ale jaký?

„My nemáme s Tefrody dobré zkušenosti," pokračoval po chvíli Bully. „Pomohli vám ale co za to chtěli?"

„Nic, příteli Perryho Rhodana. Požádali nás jen o to, abychom přijali ubohé plazmatické tvory, vyhnané ze své domoviny. Jsou neškodní a mizivě inteligentní. Později je vysadíme na nějaké neobydlené planetě v Mléčné dráze."

Bully přimhouřil oči. „Tak? Tefrodi nikdy neudělali nic z dobroty srdce. To se k nim nehodí."

„Jsou to naši přátelé," trval na svém Barkonidan.

„Jeden dotaz. Kde jste? V dutinách pod povrchem planety?"

„Ano, ale některé jsme vyklidili. Technický personál našich přátel potřeboval místo."

„Plazmatický bytosti jsou na povrchu?"

„Od té doby, co má Barkon slunce, to už pro ně není nebezpečné. Klima se bude zlepšovat a brzy budeme žít na povrchu i my než dojde k velkému skoku."

Bully se už rozhodl a řekl: „Budem kroužit nad planetou. Věříme tomu, co říkáte, ale Tefrodi nejsou vaši opravdoví přátelé. Plánujou nějakou hanebnost a my přijdem na to, jakou."

„Jste příliš nedůvěřiví," konstatoval Barkonidan.

„Proto ještě žijeme." S tím Bully přerušil rozhovor. Pak dal rozkaz ulovit jednu plazmatickou bytost a důkladněji prozkoumat.

Doktor Wilkins sebral jeden slizký beztvářý kus, donesl jej do laboratoře Korvety a se dvěma asistenty se dal do práce.

Když byl oznámen konečný výsledek, musel major Flowerbeard počkat, až se GENERÁL DERINGHOUSE objeví na stejné polokouli,

protože jinak nebylo rádiové spojení možné. Výsledek byl hubený. Tvorové byli neškodní. Jejich buněčná struktura vykazovala jisté odchylky, ale ty nepadaly v úvahu.

„Aspoň se o to už nemusíme starat," komentoval to Bully.

„Počkejte na další pokyny, majore!"

Flowerbeard vypnul vysílačku a připravil se na delší nicnedělání.

O několik hodin později jej probudil palubní lékař.

Službu na můstku měl Stef Huberts.

Barkonidané se už nehlásili, ale na tom nebylo nic divného. Žádná tefrodská loď se neobjevila, na Barkonu byl klid, jen roboti stále pracovali na stavbě čerpací elektrárny.

Na můstek najednou vrazil poručík

30

Dormer. „Pane, GDK7 vysílá nouzový signál!"

Huberts vyskočil. „Okamžitě se s nimi spojte!"

„To, jsem už udělal, pane. Vypadá to, jako by celá posádka onemocněla."

„Musíme se dovědět víc. Máme na to jen dvacet minut, pak budeme zase pod horizontem."

Korveta vysílala nouzový signál, a když Huberts žádal o vysvětlení, ohlásil se technik Massow:

„Neznámá nákaza, pane. Tělo otéká, je to provázené bolestmi hlavy, pak přijde koma. Wilkinse a oba jeho asistenty to zasáhlo nejhůř. Jsou v bezvědomí. Ošetřuje je doktor Berings a nazval tu nemoc eruptivní mor."

„Proč?"

„Těla se nafukují, to jsem už říkal. Následuje neobyčejně rychlá buněčná hypertrofie. Nemá proti tomu žádný lék."

„Počkejte na příjmu," řekl Huberts. Uvědomím velitele a spojíme se s lékaři. Třeba si budou vědět rady."

„Pospěšte si!"

Bully, Mory a plukovník Masser přiběhli na můstek ve chvíli, kdy se konala porada lékařů. Bully taky jako první vyslovil domněnku, že se doktor Wilkins infikoval od neznámých tvorů.

„Co major Flowerbeard?" zeptal se Bull. „Taky onemocněl?"

„Ještě ne. Aby zabránil nákaze, nařídil, aby nikdo neopouštěl jeho kabinu. Prý další tři muži z posádky mají příznaky."

Bully nechtěl Korvetu ponechat osudu a dal rozkaz k přistání. Manévr vedl plukovník Masser a Bully se opět spojil s Barkonidanem. Popsal příznaky nemoci a zeptal se, jestli se neobjevila mezi obyvateli planety. Odpověď byla záporná.

„Právě přistáváme," řekl Bull. „Postarejte se o to, aby se na palubu dostavili vaši vědci. My vám chceme pomoci, ale pokud to bude nutné, budeme potřebovat vaši pomoc."

„Přijdeme k vám. Jsem si jistý, že se tím vše vyřeší."

O hodinu později stál GENERÁL DERINGHOUSE na skalnaté náhorní plošině, asi jeden kilometr od Korvety GDK7.

Energetická přečerpávací stanice, jejíž silueta se rýsovala na obzoru, stále rostla. Roboti se o cizí loď nijak nestarali.

5.

Poselstvo Barkonidanů vedl bělovlasý muž jménem Rhagor, který vzdáleně připomínal Atlana. Doprovázeli jej tři mladší Barkonidané.

Poté, co lékařský tým provedl veškerá bezpečnostní opatření, Bully nechal příchozí doprovodit do konferenčního sálu a přijal je s vybranou zdvořilostí. Vyřídil pozdravy od Rhodana, ale ani náznakem se nezmínil, v jakém postavení se Velký administrátor Solárního impéria nyní nachází. Řekl, že na kdysi daný slib nezapomněli.

Starý Barkonidan rovněž zdvořile odpověděl, že ani oni na Pozemšťany nezapomněli a že jsou připraveni jim pomoci.

Tím se dostali k jádru problému.

„Dva muži už zemřeli a třetí nepřežije noc. Máme podezření, že nákazu šíří ti medúzovití tvorové. Všichni postižení byli vědci, kteří tyto tvory zkoumali."

Barkonidan nesklopil zrak. „Mnoho z nás mělo úzký kontakt s těmito tvory, ale nikdo ne onemocněl. Proč se domníváte, že příčinou smrti jsou ta ubohá bezbranná stvoření?"

„Ti tři muži, o kterých jsem mluvil, s nima přišli do velmi úzkého kontaktu. Onemocněla ale celá posádka malé průzkumné lodi a my jim nemůžeme pomoci. Nejspíš zemřou všichni."

„To je mi líto. Nevím sice, jestli vám dokážeme pomoci, ale pokusíme se."

„Je některý z vašich průvodců lékař?"

„Ano."

„Dobrá. Zařídíme jeho spojení s doktorem Beringsem v malé lodi. Možná by se společně mohli dopátrat původce nemoci. V každém

případě je divný že to postihuje jen Pozemšťany."

Rhagor vypadal poněkud dotčeně a plukovník Masser dodal: „Nám je jen divné, že Pozemšťané onemocněli a vy ne. Může v tom být úmysl samozřejmě, ne z vaší strany," vysvětloval.

Rhagor se uklidnil a Bully jej požádal: „Řekněte nám o příchodu Tefrodů. Dů

ležitá je každá i sebemenší podrobnost. Co říkali? Co od vás požadovali?"

„Nepožadovali nic. Přistáli a našli nás. Sdělili nám, že Barkon byl zachycen přitažlivostí právě vzniklého slunce, které míří rovněž k Mléčné dráze. Tvrdili, že během několika měsíců budeme moci žít opět na povrchu naší planety. To byla potěšující zpráva, i když zcela nevyřešila náš problém. Tefrodové nám slíbili pomoc. Řekli nám, že jejich technika dovoluje přemístění celých planetárních systémů v prostoru. Když jim dovolíme vybudovat na Barkonu odpovídající technické zařízení, postarají se, abychom brzy dosáhli Mléčné dráhy. Naši vědci došli k závěru, že nejde o přehnané požadavky, a tak jsme jejich nabídku s povděkem přijali."

„A za to požadovali pouze to, abyste poskytli přechodný domov těm živočichům?"

„Jen to, zcela správně."

Bully ostře pohlédl na Rhagora.

„Živočichy, kteří v sobě nosí zárodky nemoci, jež je smrtelná pro Pozemšťany. Začínám chápat."

Rhagor sebou škubl. „Ale to je absurdní!"

„ne tak, jak se domníváte. Jednu otázku, příteli: vy sám jste se už dostal do blízkého kontaktu s těmi tvory?"

„ne. Já a moji tři průvodci jsme dnes poprvé na povrchu. Proč se ptáte?"

„Domnívám se, že původce nemoci bude Barkonidany sice přenášeny, ale je samotný nenapadne. To už naši lékaři zjistí." Pak Bull přimhouřil oči. „Dávali vám Tefrodi pod jakoukoliv záminkou nějaký léky?"

„Dostali jsme injekci proti záření, protože nové slunce..."

„Rozumím. Rozumím tomu naprosto dokonale. Smím vás poprosit, aby váš lékař doprovodil naše specialisty do malé lodě? Obávám se, že si musíme pospíšet."

O několik hodin později ležely na stole výsledky vyšetření.

Mory, v obličejí úplně bílá, řekla: „je to přesně tak, jak jste se domníval, Bully. Ale nemůžeme to nijak dokázat."

„Případ je jasnej. Tefrodi infikovali ty bezbranný stvoření původcem smrtelné nemoci. Barkonidani byli proti ní očkovaní. Ti medúzovití tvorové jsou proti nákaze odolní od přírody a Barkonidani se rovněž stali bacilonosiči. I kdyby medúzovitý bytosti vyhynuly, stále by tu byli Barkonidani. Pak se Tefrodi postaraj, aby byla planeta co nejrychleji dopravena do Mléčný dráhy. Zbytek přenechávám vaší fantazii, Mory. Ostatně, druhý asistent doktora Wilkinse zemřel."

„To znamená, že nemoc si dosud vyžádala tři oběti?"

„Ano. A máme štěstí, že Rhagor ještě nebyl infikovanej, jinak bychom byli v hajzlu. Nikdo nesmí opustit loď bez speciálního ochranného skafandru a po návratu musí být dezinfikován."

Mory pohlédla na Bullyho. „Co bude s Korvetou?"

Bully uhnul očima. „Opravdu nevím. V žádným případě nemůžu připustit, aby se vrátila do hangáru alespoň prozatím ne. Posádka by nás mohla nakazit."

„Odsoudil jste je k smrti?"

„Nesmysl! Jde pouze o karanténní opatření. Jsou tam naši lékaři, víc udělat nemůžu. A teď mě omluvte, Mory, mám moc práce."

Jakmile Bully osaměl, zapnul interkom a požádal Stefa Hubertse, aby k němu poslal oba mutanty.

O chvíli později vešli Betty Toufryová a Kitaj Išibaši do Bullyho kabiny. Beze slova se posadili a poslouchali.

Bully zakončil svůj výklad slovy: „Jsem pevně přesvědčenej, že na Barkonu jsou Tefrodi. Buďto své lodi schovali nebo byli jen vysazení. Musíme je najít. Zachytila jste nějaký impulzy?"

Betty vzhlédla. „Celé milióny, ale jak mám vědět, které pocházejí od Tefrodů? Stěží rozeznám jednotlivce."

„Co kdybyste se pokusila ještě víc se soustředit? Na tom, jestli je najdeme, možná závisí náš život."

„Směla bych odejít do své kabiny? Tam je přece jen klid..."

„Jistě, Betty. Slibte mi, že se ihned ohlásíte, kdybyste objevila něco, co by mohlo souviset s Tefrodama."

„Samozřejmě."

Bully zůstal o samotě se sugestorem.

„Co si o tom myslíte vy, Kitaji?" zeptal se.

„Rád bych přišel s jinou verzí této události, ale logika mluví proti. Obávám se, že máte ve všem pravdu.“

Bully přikývl. „Mistři ostrovů maj prostředky k boji na dvou frontách. Jedna je v přítomnosti, druhá ve vzdálené minulosti. Narazili jsme na protivníka, kterej je daleko před náma. Nevím, jak bychom se s ním mohli vypořádat.“ „Nejdřív musíme být hotovi s Tefrody,“ prohlásil se střízlivou věcností Kitaj. „A je potřeba začít s tím tady, na Barkonu.“

Zabzučel interkom. Ohlásila se Betty Toufryová.

„Našla jsem Tefrody. Jejich asi tři sta. Jsou docela blízko, ale nejméně sto metrů pod povrchem. Proto to trvalo tak dlouho, než jsem je vycítila. Pokud to mohu stanovit, jedná se o techniky, odpovědné za stavbu čerpací elektrárny.“

„A za mnoho dalšího,“ řekl Bully. „Betty, prosím vás, přijďte ihned na můstek, tam se setkáme. je načase, abychom něco podnikli.“

„Tím chcete říct...“

„Ovšem. Jste pro?“

„Beze mě byste je nikdy nenašel a Barkonidané by své domnělé přátele neprozradili.“

„V tom se bohužel nemýlíte,“ povzdechl si Bully.

A ještě si pomyslel, jak by to bylo jednoduché, kdyby tu měl Guckyho.

Jenže myšob byl společně s Rhodanem v minulosti, vzdálené padesát tisíc let.

Na sobě měli těžké ochranné oděvy a dýchali umělý vzduch, aby za každou cenu zabránili proniknutí nákazy. Na palubě Korvety mezitím zemřel další muž: první důstojník poručík Mummer. Major Flowerbeard upadl do bezvědomí. Podle doposud známého průběhu nemoci měl být další obětí.

Bully se u vstupní příčky zastavil a vydal poslední pokyny:

„Betty, vy se budete držet těsně u mě a budete určovat směr. Ať se bude dít cokoliv, nesmíte se ode mě vzdálit víc než na deset metrů. Kitaj se pokusí dostat pod kontrolu prvního Tefroda, kterýho potkáme. Potřebujem je živý. Hubertsi, vy nám budete krejt záda, kdyby nás napadli. Pokud nebude jiný východisko, střílejte!“

Muži přikývl. Všechno bylo jasné.

Příčka se otevřela. Vstoupili na povrch Barkonu, tvrdou,

panenskou půdu, která skrývala tolik nebezpečí. Rhagor nehodlal dovést Pozemšťany k podzemnímu úkrytu Tefrodů, ale slíbil, že zůstane pasivní a nebude domnělé přátele varovat.

Bully se s tím spokojil a slíbil, že brzy předloží důkazy o zrádném jednání Tefrodů.

Jeden ze vstupů do nitra planety byl pět kilometrů od místa přistání GENERÁLA DERINGHOUSE. Antigravitační výtah byl v provozu. Bully a jeho přátelé se snášeli do hlubin, připravení k setkání s d'ábelským protivníkem.

Betty oznámila, že impulzy Tefrodů zesílily a podle jejího odhadu musely přicházet z bezprostřední blízkosti.

Právě se nacházeli v široké a jasně osvětlené chodbě, do které ústily užší postranní chodby. Tý vedly k obydlím Barkonidanů. Betty beze slova ukázala na původní směr a skupina šla dál.

Vpředu zazněly kroky a rychle se blížily. Bully a jeho lidé skočili do úkrytu. Právě včas. V chodbě se objevilo pět Tefrodů.

Když se dostali do bezprostřední blízkosti, Bully dal znamení.

Omračující střely byly vypáleny dřív, než překvapení Tefrodové mohli cokoliv podniknout. Bez hlesu se sesunuli k zemi a okamžitě ztratili vědomí.

Bully dlouho nedumal.

„Ostatní počkaj. Zpátky do lodi! Těch pět stačí, abychom se dověděli pravdu a mohli Barkonidanům předložit důkazy. Během deseti minut budem v lodi, a pak nastoupíte vy, Kitaji.”

Jeden z pěti zajatých Tefrodů měl vyšší hodnost. Byl něco jako šéf vědeckého týmu a jmenoval se Deltar. To se Betty dověděla z jeho myšlenek ještě dřív, než se probral k vědomí.

Pak si jej vzal do práce Kitaj. Díky

svým sugestivním schopnostem dokázal vnutit jedinci svou vůli v takové míře, že postižený byl přesvědčený, že se jedná o jeho vlastní vůli. Deltar musel povědět pravdu.

Betty Toufryová kontrolovala jeho myšlenky, aby se do nich nedostala žádná nepravda. Bully a Mory kladli otázky. Přímé zvukové i obrazové spojení s Barkonidany mělo ten účel, aby se obyvatelé planety stali svědky výsledku.

Deltar mluvil.

Z pramenů, které i jim samotným zůstaly neznámé, Tefrodové

věděli o přátelském vztahu Barkonidanů se Rhodanem. Zjistili, že Rhodan je velmi pevně přesvědčený, že Barkonidané jsou v nejužším spojení se vznikem galaktické civilizace a to nejen díky svému humanoidnímu vzezření. Pro Rhodana a Pozemšťany to znamenalo dostatek důvodů přijmout Barkonidany při jejich návratu do Mléčné dráhy jako přátele.

Z toho vycházel plán Tefrodů.

Pomocí převratné techniky Mistrů ostrovů byla do blízkosti Barkonu dopravena prachoplynná mlhovina, ve které byla uměle vyvolána termonukleární reakce, vedoucí ke vzniku hvězdy. Proces byl mnohonásobně zrychlený oproti ději, probíhajícímu přirozenou cestou.

Teprve potom Tefrodi vyslovili před nic netušícími Barkonidany svou nabídku. Chtěli přemístit Barkon do Mléčné dráhy. Nepožadovali nic jiného než domov pro medúzo víté tvory.

Barkonidané byli očkováni, ale stali se bacilonosiči a po příchodu do Mléčné dráhy by infikovali každý národ, se kterým by přišli do styku.

Doktor Bernstein, který byl přítomný výslechu, nemohl uvěřit.

„Oni dokázali vytvořit protohvězdu! To je neuvěřitelné! Vždyť my si vůbec ani nemůžeme představit technickou vyspělost Mistrů ostrovů! Oni jsou nejvyspělejší a nejinteligentnějším národem univerza přinejmenším dvou známých galaxií.”

„A je politováníhodný, že to jsou naši nepřátelé,” podotkl k tomu Bully. „Ale třeba se to ještě změní.” Pak pokynul sugestorovi: „Dejte zajatce odvést k ostatním. Slyšeli jsme, co jsme potřebovali. Naši přátelé snad budou přesvědčeni.” Pohlédl na obrazovku, na které byl nevěřící a zděšený Rhagorův obličej.

„Viděl jsem na vlastní oči a slyšel na vlastní uši. Nelze mít pochyby. Byli jsme oklamáni. Až bychom se dostali do vaší galaxie, rozsévají bychom smrt a zkázu.”

„Nic není ztracený,” řekl Bully. „Než budou elektrárny na čerpání sluneční energie hotové, najdem protilátku na eruptivní mor.”

„Naši vědci prostudují tefrofskou techniku a přístroje. Brzy s nimi budou umět zacházet,” podotkl Rhagor.

„Nemáte nic proti tomu, aby Tefrodi, nacházející se na vaší planetě, byli zneškodněni?”

„Pomůžeme vám v tom.”

„Děkuji. A až to bude vyřízený, budu mít ještě několik otázek.

Týkaj se vaší minulosti."

„Jsme vám k dispozici."

Rozhovor byl přerušen hlášením z Korvety GDK7. Major Flowerbeard podlehl zákeřné nemoci.

Bullyho obličej ztuhl. „Promiňte, Rhagore, ale nejdřív vyřídíme to nepříjemné."

6.

Když byl Deltar dopraven do cely, Tefrodové už věděli, že i když nedobrovolně, přece jen zradil Mistry ostrovů.

Tím byl jeho život zpečetěn.

Ještě než zemře, musel se alespoň pokusit napravit chybu. Chtěl varovat svoje nadřízené, i kdyby to mělo stát život všechny Tefrody na Barkonu.

Ocelové dveře za jeho zády zapadly. Deltar věděl, že venku v chodbě hlídkují po zuby ozbrojení Pozemšťané. To bylo zbytečné opatření, protože únik z cel byl tak jako tak nemožný.

Pak řekl svým čtyřem spoluvězňům o svém selhání.

„Nechápu, jak je to možné, ale viděl jsem v jejich nenávistných obličejích, že se dověděli celou pravdu. Jeden z Pozemšťanů musel být sugestor, možná byl mezi nimi i telepat..."

„Teď budou mít dost co dělat sami se sebou," prohlásil jiný Tefrod. „Telepata budou potřebovat jinde, aby našel naše lidi. Barkonidané nic neprozradí."

„Tím bych si nebyl tak jistý. Jestliže se dověděli pravdu, automaticky se museli stát našimi protivníky. Obávám se, že náš plán zkrachoval. Zbývá nám jediná možnost: Odeslat Barkon k Mléčné dráze ještě dnes. I za té okolnosti, že přípravné práce ještě nebyly skončeny."

„A jak to provedeme?"

Deltar se rozhlédl.

„Odtud se dostaneme ven jen pomocí lsti pomocí prastaré, ale ověřené lsti. Musíme se připravit. Ještě je třeba počkat. Řekl bych tak půl hodiny..."

Speciálnímu komandu velel sám Bully

Všichni byli oblečení do bojových obleků s energetickým ochranným štítem a letovým agregátem. Výzbroj sestávala z těžkých impulzních zbraní, atomových ručních granátů a lehkého děla ke

zdlouvání eventuelních pevných překážek.

Takto vybavený se Bully se stovkou mužů vydal na trestnou výpravu proti Tefrodům, jejichž ďábelský plán měl stát životy milionů nevinných bytostí.

U výtahové šachty je očekávalo větší množství rovněž ozbrojených Barkonidanů. Všichni si naladili stejnou frekvenci na dorozumívání.

„Jsme zásadně proti ozbrojenému násilí," prohlásil po pozdravu Rhagor, „ale

nevidíme jinou možnost jak přesvědčit Tefrody o našem názoru."

„Jste ochotní nás vést?"

„Až k jejich příbytkům," odpověděl Barkonidan.

Cestou nepotkali nikoho. Hlavní koridor vypadal jako po vymření, jen jednou a jen z dálky zahlédli v postranní chodbě skupinu barkonských vědců.

Konečně stanuli před místnostmi Tefrodů.

„Na této straně planety je jich dohromady tři sta. Protože pracují na směny na stavbách elektráren, bude jich uvnitř nanejvýš sto padesát." Rhagor ustoupil stranou. „Přeji vám hodně zdaru. Počkáme tady v chodbě a zadržíme každého, kdo by chtěl utéci."

Bully přikývl. Přistoupil ke dveřím a položil dlaň na tepelný zámek. Příčka se pomalu rozjela.

U stolu sedělo asi deset Tefrodů. Žádný neměl zbraň.

Bully čekal na reakci, která by mu dala morální právo použít zbraně, ale té se nedočkal. Tefrodi vůbec nepomysleli na obranu. Pozemšťané neměli jinou možnost než je zajmout, a to představovalo nečekanou zátěž. Rhagor našel východisko.

„Přenechte zajatce nám. Než dokončíte akci, budou dole u nás. Právě je doba střídání směn a to bude ztěžovat vaši práci. Tefrodové mohou být všude. Mají kluzáky, pomocí kterých se dopravují ke stavbám. je možné zničit je jednotlivě, jak budou přilétat, nebo počkat tady, až bude celá skupina pohromadě. Pořád to ale bude jen polovina. Druhá bude varovaná už tím, že nedojde k vystřídání."

„Počkáme tady, až se vrátí," rozhodl Bully, „a připravíme jim příslušný přivítání."

V tom okamžiku se ohlásil plukovník Masser z GENERÁLA DERINGHOUSE.

„Pane, vězňové utekli. Vlákali seržanta Mouše do cely a zabili ho.

Zmocnili se jeho zbraní a hrozí, že pokud budou napadeni, odjít atomový granát. Požadují, aby byli propuštěni z lodi."

„Nechtějte odejít a jakmile budou dost daleko..."

„To mě napadlo taky, ale oni nejsou zas tak hloupí. Neopustí loď všichni pohromadě. Odejít chce jen ten Deltar. Ostatní zůstanou tady. Požadují telekom. Kdyby se Deltarovi něco stalo, rozpoutají na palubě peklo."

„Ksaku!" ulevil si Bully. Deltar měl přístroj seržanta Mouše, ale to by nestačilo k dorozumívám se čtyřmi spoluvězni, jakmile by opustil loď. Na duhou stranu by stačil varovat Tefrody na této Straně Barkonu.

„Dejte jim telekom," rozhodl Bully. „Nemůžem riskovat, že by nám zdemoloval! GENERÁLA DERINGHOUSE. Kromě toho teď můžou odposlouchávat naše hovory, takže by nemělo smysl kout pikle. Telekom vezměte ze zbrojního skladu."

„Ze zbrojního skladu, pane?"

„Ze zbrojního skladu. Ptejte se na nadporučíka Jornsena, ten už bude vědět."

Plukovník Masser pořád nechápal.

„Ale nadporučík Jorsen je přece..."

„Já vím, plukovníku. Právě proto se ptejte na něj. A hlavně si pospěšte. Tefrodi nebudou čekat."

Spojení bylo přerušeno a Bully se setkal s tázavými pohledy svých mužů. Studeně se zasmál.

„Nadporučík Jorsen je specialista na výbušniny, pánové. Jestliže od něj plukovník Masser bude vyžadovat telekom, dočká se překvapení. Přesně po půl hodině přístroj vyletí do povětří a čtyři Tefrodi s ním. Účinnost trhaviny bude dimenzovaná tak, aby nebyla poškozena loď."

Muži se jen ušklíbli.

Rhagor převzal deset zajatců a zmizel i s nimi.

Bully a jeho lidé se stáhli do místností Tefrodů, rozestavili se a čekali.

Deltar předal svým mužům přístroj a vyzkoušel jej. Telekom fungoval bezvadně. Jeden z důstojníků pak Deltara doprovodil k východu GENERÁLA DERINGHOUSE a propustil jej.

Bylo kolem půlnoci. Na nebi nesvítily žádné hvězdy, jen nad

horizontem se vznášela světlejší skvrna. Deltar zůstal ve spojení se svými čtyřmi muži. Stále ještě byl příliš blízko lodi na to, aby mohl provést svůj záměr. Utíkal jak nejrychleji mohl, dokud se necítil naprosto v bezpečí.

Pak se otočil. Světla GENERÁLA DERINGHOUSE nebylo vidět, protože stál za nevysokým pahorkem. Pro Deltara to bylo nejvhodnější místo. Nemohl úplně přesně vědět, co vlastně způsobí výbuch atomového granátu.

Promluvil do přístroje:

„Vlákali mě do pasti! Jsem obklíčený! Zrada, kamarádi! Padnu v boji a to je i vaše povinnost.“

Od okamžiku, kdy opustil loď, uplynulo přesně půl hodiny.

Telekom explodoval ve stejném okamžiku, kdy čtyři Tefrodi chtěli na Deltarův pokyn odjít granát. Všichni zajatci byli na místě mrtví.

Deltar o tom nevěděl. Přeladil frekvenci přístroje. Kamarády už nezastihl v práci, právě se vrátili do ubytovny.

Přesto se mu podařilo navázat spojení se stavební skupinou.

Jeho varovná slova způsobila poplach. Na odvrácené straně Barkonu byl uveden do provozu hypervysílač a taky spuštěn poplach.

Deltar si oddechl. Napravil svou chybu. Pozemšťané se budou divit. Teď už nebudou mít co do činění s několika stovkami Tefrodů, ale s absolutní mocí Mistrů ostrovů.

Byli ztraceni.

Ale i Deltarův čas vypršel. Vběhl Pozemšťanům rovnou do rány.

„Přicházejí!“

Stef Huberts předal zprávu dál a čekal se zbraní v ruce. Bully a ostatní Pozemšťané se skryli tak, že je nebylo vidět. Teprve když se všichni Tefrodi shromáždili, udeřili. Únik byl znemožněn.

K bitvě, kterou čekal Bully, nedošlo. Tefrodové byli tak překvapení, že se dobrovolně vzdali.

Byli okamžitě odzbrojeni a odvedeni Barkonidany.

Plukovník Masser oznámil, že Deltar byl zabit brzy po smrti svých společníků. Nikdo ale nevěděl, že stačil vyslat varovný signál.

K dovršení všeho zlého na palubě Korvety zemřeli dva další muži.

Bully se i se svým komandem vrátil na palubu GENERÁLA DERINGHOUSE. Ještě v přetlakové komoře byli dezinfikováni. Teprve poté se Bully vypravil na můstek.

Plukovník Masser už jej netrpělivě čekal.

„Vyslal jsem pozorovací sondu s infračervenými snímači," hlásil. „Má zajímavé záběry. Chcete se na ně podívat?"

„Nepočkalo by to do zítřka? Jsme unavený."

„je to důležité."

Už první políčka filmu prozradila, že Deltar způsobil poplach. Roboti sice pracovali dál, ale Tefrodové na stavbě se sbíhali a radili se. Pak nastoupili do velkého kluzáku a odlétli východním směrem. Sonda sledovala kluzák. Na dalších místech sbíral Tefrody, kteří byli nepochybně varováni pomocí vysílaček.

Další snímky zobrazovaly, jak se kluzák setkal s jinými a společně pokračovali na východ. Přistáli u nízké budovy, postavené v bezprostřední blízkosti výtahové šachty.

„Druhá stanice a hlavní stan," vysvětlil krátce Masser.

Na přízemní budově se tyčila typická anténa hypervysílače. Tím pádem bylo jasné, že Tefrodové měli příležitost vyburcovat další základnu. Nemohlo trvat dlouho a dorazí posily.

Ale bylo tu ještě jiné nebezpečí.

Tefrodové se shromáždili, a pak se otevřel zamaskovaný poklop. V podzemním hangáru stály tři křižníky. S největší možnou rychlostí do nich nastoupily posádky a lodě vzlétly.

Promítání skončilo. Na můstku se opět rozsvítilo.

„Každou chvíli budou tady," řekl plukovník Masser.

„Ty tři křižníky sestřelíte," zívnuł Bully. „Já jdu spát. S tím si poradíte sami. Vypořádali byste se i s dvaceti takovejma křižníkama."

Masser se ušklíbl.

„Jak myslíte, pane. Chtěl jsem vás jen připravit na neklidnou noc. Taky je mož

ne, že neletí sem, jen ty lodě chtějí dostat do bezpečí. Pokud jsou chytrí, tak to udělají. Naším ochranným štítem v žádném případě neproniknou."

„Takže dobrou noc," prohlásil Bully a vstal.

Na můstku zůstal jen plukovník Masser a důstojníci, kteří měli službu. GENERÁL DER1NGHOUSE byl uveden do stavu takzvané malé pohotovosti. Loď obklopil energetický zvon a v centrále protivzdušné obrany čekali jen na rozkaz k palbě.

Nemuseli čekat dlouho.

Krátce před východem slunce se na obrazovkách objevily tři

rychle se blíží objekty. Byly to tefrodské křižníky, letící v trojúhelníkové formaci. Po několika minutách přiletěly na dostřel.

Plukovník Masser čekal jen na to a vydal rozkaz k palbě.

Jasně paprsky z impulzních děl útočníka dopadly na energetický štít a byly odraženy. Nebezpečí mohlo nastat jen tehdy, pokud by se více paprsků soustředilo do jednoho bodu. Pak by se štít mohl zhroutit.

Obranná palba zasáhla prostřední loď a rozžhavené kusy pláště se zasyčením dopadly na hladinu moře.

Oba zbylé křižníky okamžitě otočily a zmizely na setmělém barkonském nebi. Podle zaměřovačů opustily vrstvu atmosféry a krátce poté vstoupily do lineárního prostoru.

Plukovník Masser dal vyhlásit poplachovou pohotovost a vzbudil svého prvního důstojníka, aby pro zbytek noci převzal službu na můstku.

Opatření byla zbytečná. Tefrodové se nevrátili.

Tentokrát byl Bully opatrnější. Rhagor a jeho tři průvodci nesměli vstoupit na palubu GENERÁLA DERINGHOUSE. Rozhovor se konal v holé místnosti, ve které stál jen stůl a několik židlí. Dvanáct kilometrů od lodi se zvedala stavba elektrárny. Roboti pokračovali v práci, jako by se nic nestalo. Konečně byli naprogramováni pouze na stavební profese.

Bully a jeho průvodci měli skafandry a dýchali vzduch z přístroje. Měli k tomu svoje důvody.

„Naši lékaři se dnes ráno vrátili z Korvety," začal Bully. „Podle jejich sdělení je jen velmi malá naděje, že by se mohl brzy najít prostředek proti nákaze. Celá posádka je ztracená. Muži jsou v bezvědomí a nikdo jim nemůže pomoci. Původce moru nebyl izolován."

„To je nám líto," řekl Rhagor. „Snad by vašim lékařům pomohlo, kdyby vyšetřili někoho z nás."

„Děkuji, to uděláme. Teď ale nesmíme ztrácet čas. Musíte se dovědět, proč jsme sem přiletěli a o co vás chceme poprosit. Žena, která sedí vedle mě, je manželka Perryho Rhodana. Dříve než vám položí

několik otázek, dovolte, abych vám naprosto otevřeně jak je obvyklé mezi přáteli řekl, o co jde.

Bully pak informoval o průniku Pozemšťanů do Andromedy, o setkání s Tefrody a Mistry ostrovů. Končil slovy:

„Situace je vážná. Rhodan byl vržen do vzdálené minulosti a ztratili jsme spojení s ním i jeho lidmi. Víme, že právě v té době začaly změny, vedoucí k dnešní situaci. Domníváme se, že byste o tom mohli něco vědět. Mory, ptejte se!”

Všichni se s napjatým očekáváním otočili ke Rhodanově ženě.

Mory se ujala slova: „Barkonidané jsou lidé jako my, jako Mistři, Tefrodi nebo Arkonidané. Všichni jsme příbuzní, protože tak dokonalá paralelní evoluce není možná. Otázkou zůstává kde a kým se začalo? Z které z mnoha humanoidních ras pocházejí předkové lidstva? Ale to není věc, na kterou se chci ptát. Chci pomoci Rhodanovi a nic jiného. K tomu musím vědět jediné: Kdo jsou Mistři ostrovů?”

„Nikdy jsme o nich neslyšeli. Když přišli Tefrodové, tvrdili nám, že pány Andromedy jsou oni. Věřili jsme jim, jejich technická vyspělost nás přesvědčila. Je mi líto, ale vaši první otázku nemohu zodpovědět.”

„Příliš jsem s tím ani nepočítala,” povzdychla si Mory. „Pak ale ani ostatní otázky nemají smysl. Možná se dostaneme k cíli oklikou. Rhagore, co víte o své rase a o Barkonu? Existují nějaké záznamy?”

„Ne, ale máme ságy. Pocházejí z dob našich předků, ještě než jsme objevili hluboký spánek a mohli tak prodloužit život. Podle ságy jsou ledoví spáči z Barkonu potomky velkého národa, který v době, kterou neznáme, opustil velkou galaxii, protože tam hrozilo velké nebezpečí. O jaké nebezpečí šlo, nevíme. Víme jen to, že naši předkové vyvedli Barkon z původního planetárního systému a pustili se s ním na cestu. V nitru planety vybudovali úkryty a technické zázemí a Barkon se tím stal gigantickým vesmírným plavidlem. Cíl cesty byla menší galaxie vaše Mléčná dráha.”

„Nedá se ani přibližně stanovit, kdy došlo k této události?”

„Žádná událost v ságách není datovaná. Víme jen to, že před námi opustily Mlhovinu Andromedy i jiní a že utíkali před stejným nebezpečím. Jsme jen zbytky onoho národa, protože jsme zůstali na planetě. Část našeho národa odešla. Co se s ní stalo, nevíme.”

„Jistě existují domněnky,” prohodil Bully. „Bylo by dobré vědět, jestli se to stalo před více než padesáti tisíci lety nebo později. Máte ještě nějaký dotaz, Mory?”

Zklamaně zavrtěla hlavou. „Veškeré další vyptávání nemá smysl.“ Pak se otočila k Rhagorovi: „Doufala jsem, že s vaší pomocí najdu cestu do minulosti a k Rho

danovi. Není to vaše vina, že se to nepovedlo.“

„Tak úplně zbytečný váš pokus taky není,“ těšil ji Rhagor. „Odvrátili jste od své galaxie nepředstavitelné nebezpečí. My Barkonidané jsme živoucími bakteriovými bombami. Kamkoliv přijdeme, budeme rozsévat smrt.“

„Jednoho dne najdeme prostředek proti nákaze,“ ujistil jej Bully.

„Vaše péče o nás je veliká, Rhodanův příteli. Nepokusíme se dostat do Mléčné dráhy. Naše vina je v přílišné důvěřivosti. Jen my musíme nést následky.“

„Co myslíte těmi následky?“

„V každém případě to, že k cestě do Mléčné dráhy nepoužijeme přečerpávací energetické stanice,“ odpověděl Rhagor.

„Děkuji,“ oddechl si Bully. „Vím, že vám můžeme důvěřovat. Za svou stranu slibuji, že naši vědci udělají všechno, aby odhalili původce nákazy.“

„Nemělo by smysl zamlčovat vám pravdu. Jak jistě víte, máme vynikající biotechniky i lékaře. Ti právě vynalezli hluboký spánek. Pro ně neexistují žádná tajemství. Zajímal se i o tuto nákazu, i když neměli mnoho času. Je to umělý mor, Rhodanův příteli.“

„Umělý... Jak tomu mám rozumět?“

„Nepřenáší jej a nevyvolávají živé bakterie, ale umělé viry. Ty se nedají zneškodnit. Naši biotechnici to zkoušeli všemi prostředky, které máme k dispozici. Uměle zhotovené původce nemoci nelze zneškodnit. To je fakt.“

„Jak bychom vám mohli pomoci?“ zeptal se Bully.

„Nám nemůžete pomoci. Naším osudem je zůstat na této planetě až do smrti. Jakýkoliv kontakt s jinými bytostmi by znamenal jejich smrt. My sami jsme zosobněná smrt.“

„Ale musí být přece...“

„Není,“ přerušil Bullyho Rhagor. „Dokonce i když zemřeme, budou umělé viry žít dál. Mohou existovat kdekoliv, i ve vesmíru. I bez nás. Chápete, že pro nás není žádné východisko, Rhodanův příteli?“

Bully tomu začínal rozumět, ale nebyl schopný pochopit veškeré

důsledky. Jeho rozum se tomu jednoduše vzpíral. „Jsem si jistý, že Perry Rhodan by našel řešení," řekl nakonec.

„I on je jen člověk," namítl Rhagor a proti tomuto konstatování neexistovala námitka.

Rozhostilo se ticho, do kterého zazněl signál telekomu. Hlásil se plukovník Masser z GENERÁLA DERINGHOUSE.

„Pane, musíte se okamžitě vrátit do lodi. Zaměřovače zachytily více než dvě stě rázových vln. Z lineárního prostoru nebo možná z transmitteru vystoupila a materializovala se obrovská flotila. Blíží se k Barkonu."

Bully vyskočil. „Kolik máme času?"

„Deset minut."

Bully pohlédl na Rhagora.

„Neztrácejte čas," řekl Barkonidan.

„A vy neztrácejte naději. Najdeme východisko a vrátíme se."

Odchod Pozemšťanů byl překotný a poznamenaný neodvratitelným osudem Barkonidanů. Čtyři příslušníci tohoto národa stáli bez hnutí v ohromné budově a hleděli za mizejícím kluzákem.

Gigantická ultrabojová loď přelétla v minimální výšce přes téměř polovinu planety, a pak prudce stoupala do vesmíru. Tímto manévrem získal plukovník Masser alespoň nějaký náskok před pronásledovateli a možná je zmátl.

Korveta GDK7 zůstala na Barkonu. Nebyla ničím jiným než ocelovou rakví, ve které nebylo života kromě smrtícího viru.

„Myslím, že nás nezaměřili." Masser ukázal na obrazovky. GENERÁL DERINGHOUSE byl jen několik málo miliónů kilometrů od protoslunce, a tedy byl chráněný před zaměřením. „Oni míří k Barkonu, jako bychom tam pořád byli."

„Osvobodí naše vězně a potrestají Barkonidany za neposlušnost," hlesl Bully. „Neměli jsme je nechávat na pospas těm ďáblům."

„Ďáblům? Vždyť vypadají jako my," namítl Mory.

„Tím spíš. ve vesmíru jsme potkali mnoho inteligentních bytostí s děsivým zevnějškem a mírumilovným chováním. Vzhled nic neznamená."

Tefrodi přilétli s velikou flotilou, ale protivníka nenašli. Objevili jen malou loď.

Tušili, že se nepřítel vrátí. Teď, když Pozemšťané věděli, jaké

nebezpečí hrozí Mléčné dráze, nemohli ponechat Barkon na jeho dráze.

Tefrodi tedy přistáli a ukryli svoje lodě do dobře zamaskovaných hangárů, aby byli připraveni, až se protivník opět objeví.

„Skutečně přistáli," promluvil od přístrojů plukovník Masser.

„Vypadá to, jako by se na Barkonu chtěli usadit."

Mory poznamenala: „Barkonidanům nezbyvá moc času."

Když se Bully otočil, aby se zeptal na smysl jejích slov, už byla pryč. Slyšel jen její lehké kroky, které se rychle vzdalovaly.

„Co tím chtěla říct?" ptal se udiveně Bully. „Barkonidani teď mají všechen čas vesmíru, protože ztratili cíl."

„Ale jejich život ještě neztratil smysl," pronesl tiše Masser.

„Myslím, že Mory rozumím. Život Barkonidanů má ještě jeden smysl a Mory má pravdu. Nemohou ztrácet čas."

„Co když to jsou naši předkové?" zeptal se zamyšleně Bully.

Plukovník Masser nespouštěl oči z obrazovky, která přenášela obraz povrchu planety. „To závisí na tom, jestli opustili Andromedu před více než padesáti tisíci lety. To se nikdy nedovíme. Škoda."

ve dveřích do radiocentrály se objevil poručík Dormer.

„Barkonidané, pane... Kontakt."

Bully proběhl kolem Dormera. Rhagorův obličej byl nezřetelný, protože blízkost slunce rušila příjem.

„Proč jste neodletěli, Rhodanův příteli? Stáhněte se do bezpečí dřív než se rozpoutá peklo. Nám nemusíte pomáhat, to zvládneme sami."

„Přivedeme posily, Rhagore. Vrátime se."

„Nevracejte se," řekl Rhagor. „Bylo by to zbytečné. Už byste nás nenašli."

Bully tušil, co se bude dít, ale vzpíral se tomu uvěřit. A najednou pochopil, že Mory to věděla.

„Přece nechcete..." spustil Bully.

„Chceme. Není jiná možnost. Tefrodi se opevňují na naší planetě a připravují se na váš návrat. Utrpěli byste velké ztráty. Vaším úkolem je pomoci Perry Rhodanovi. Jestliže ho najdete, postarejte se, aby osvobodil náš původní domov v Andromedě. A pozdravujte ho od nás. Teď můžeme vyrovnat starý dluh. Mějte se hezky a odleťte z blízkosti slunce."

„Slunce... Protoslunce..."

„Brzy vám už neposkytne žádný úkryt, naopak bude představovat nebezpečí. Vybuchne jako nova.“

„Jak to? Naši vědci vypočítali, že nyní setrvá na hlavní poslušnosti...“

„Vaši vědci se mýlí. Během půl hodiny už nebude žádné slunce. My ho nepotřebujeme. Bez něj jsme byli šťastnější.“

Mějte se dobře, Pozemšťané a pozdravujte Perryho Rhodana!”

Obrazovka pohasla.

Bully se vrátil na můstek a nejistě se zadíval na plukovníka Massera. Ten se otočil k přístrojům.

7.

Stef Huberts přišel v okamžiku, kdy měl střídat Massera.

„Zůstanu na místě,“ řekl mu plukovník. „vy se posad'te k zaměřovačům. Všímejte si hlavně energetických rázových vln a nezvykle vysokých hodnot záření. Okamžitě mi dejte vědět.“

Bully se do ničeho nepletl. Pilotování lodi nebyla jeho věc. Seděl v polstrovaném křesle vedle Massera a díval se na panoramatickou obrazovku. Slunce bylo nyní velikou, jasnou hvězdou. Hned vedle, na zvětšovací obrazovce, stála planeta.

„Počkáme?“ zeptal se Masser.

„Musím vědět, co se bude dít,“ odpověděl Bully.

Asi o patnáct minut později hlásil podplukovník Huberts:

„Pane! Rázové vlny! Přicházejí od slunce a směřují k planetě Barkon. Hodnoty záření stoupají.“

„Přečerpávací stanice byly uvedeny do provozu,“ konstatoval Masser. „S dosud nahromaděnou energií už bude možné

přemístit planetu. Bylo by na čase, abychom zmizeli, pane!“

„Zůstaneme nablízku. Odstup sto miliónů kilometrů stačí.“

GENERÁL DERINGHOUSE se přemístil do uvedené vzdálenosti a opět zastavil. Huberts oznámil, že hodnoty energetických rázů stoupají.

Všichni hleděli na panoramatickou obrazovku. Barkon ještě stál na bývalém místě, ale gigantické stroje na jeho povrchu byly uvedeny do chodu. Planeta byla vytlačována ze své původní dráhy a rychlost letu se nepředstavitelně zvýšila. I kdyby Tefrodi chtěli nyní zvrátit běh událostí, už by to nešlo.

Barkon opustil svou dráhu a vydal se k protoslunci.

Jeho obraz byl stále zřetelnější a rychlost stoupala. GENERÁLA DERINGHOUSE minul v nepatrné vzdálenosti.

Barkon se hnál ke slunci. Pronikl rudě žhnoucí chromosférou a zmizel v ní.

O vteřinu později došlo k explozi. Bílé jádro slunce se zvětšilo a začalo se rychlostí světla rozpínat.

Bully nebyl schopný pohybu. Otřesený do hloubi duše sledoval strašlivé divadlo oběti Barkonidanů. Nebezpečí pro Mléčnou dráhu bylo zažehnáno, ale zanikl celý jeden národ.

Plukovník Masser položil ruce na ovládače.

„Pane...?“

Bully jen přikývl.

GENERÁL DERINGHOUSE se stále zvyšující rychlostí vzdaloval z nebezpečné oblasti.

Vstoupila Mory. „Už je po všem? Tušila jsem to od začátku.“

„Já taky, ale nemohl jsem tomu uvěřit. Měli jsme se pokusit odvrátit je od jejich úmyslu.“

„Jakým způsobem? Měl jste jiný návrh? Barkonidany byste nepřesvědčil. Chtěli zničit Tefrody a zbavit Mléčnou dráhu prokletí moru. Proč jen není v univerzu víc podobných národů? Proč umírají vždycky jen ti dobří?“

Na můstek se mezitím dostavili vědečtí pracovníci, kteří sledovali na svých obrazovkách zánik Barkonu.

„Nesmíte si nic vyčítat, Mory,“ řekl doktor Bernstein, „kdybychom sem nepřiletěli, staly by se strašlivé věci.“

„Vzpomněla jsem si na prastaré proroctví, o kterém mi vyprávěl Rhodan. Nesmrtelný z Poutníku mu řekl, že Barkonidané jsou přátelé, ale pokud se dostanou do Mléčné dráhy, stane se strašné neštěstí. Nikdo nechápal, jak to bylo myšleno. Nyní tedy víme, co tím Nesmrtelný myslel. Věděl to už dávno.“

„A nezabránil tomu!“ řekl Bully.

„Nesmrtelný je mocný, ale ne všemohoucí. Nesmí zasahovat do předurčeného běhu věcí, smí jen varovat a někdy postavit nepatrnou překážku,“ řekla Mory.

„Nikdy jsem nevěřil na předurčení,“ řekl na to Bully, ale nespouštěl oči z obrazovky. „Kdyby to byla pravda, život by ztratil smysl. Proč bych se měl o něco snažit, když je stejně předem určený, že nikdy nedosáhnu cíle?“

„Jenže vy to nevíte," vložil se do debaty doktor Bernstein. „Ať to je určené nebo ne, vy to nevíte. A proto se budete snažit. Já si myslím, že všeobecný řád není možný bez jistého druhu předurčenosti. V opačném případě by panoval chaos. Všechno má svůj začátek a konec. Uprostřed existují různé varianty, ale začátek a konec je daný a nezvratný."

Bully zavrtěl hlavou.

„Tomu nevěřím. Daleko spíš jsem ochotný uvěřit tomu, že někdy i zdánlivě nedůležitá činnost jednotlivce může rozhodujícím způsobem ovlivnit řád univerza. Věřím na náhodu."

„Univerzum že by bylo hříčkou náhody? To nemůžete myslet vážně!"

„Myslím. Ostatně slovo náhoda ztratilo svůj původní smysl a nabralo téměř pejorativní význam. Ale jestliže místo slova náhoda dosadíte volnost rozhodování, pak je to o něčem jiném. Určité jednání může být náhodné, ale v souvislosti s následky bude působit rozhodujícím dojmem. Mění skutky, tu hlavní linii."

„Ale pokud by tomu tak bylo, proč by Nesmrtelný neodvrátil oběť Barkonidanů? Mohl to udělat tak, že by Tefrodům zabránil najít Barkon."

„Třeba nechtěl," odpověděl Bully.

„A proč ne, když podle vašeho názoru platí v univerzu náhoda? Odpovím za vás: „Protože za vším stojí řád. Není náhoda, neexistuje svobodné rozhodování. Kdyby Nesmrtelný jednal v rozporu s tímto řádem, byl by zničen. Toto bylo stanoveno už před padesáti tisíci lety."

Mory vstala.

„Buďte rád, Bully, že to je tak. V opačném případě byste si do nejdelší smrti vyčítal, že jste přispěl nebo přinejmenším urychlil zánik Barkonidanů. Věřte, že tomu tak není. Byl jste jen nástrojem přirozeného vývoje, daného v okamžiku vzniku vesmíru. Hlavu vzhůru, Bully, není to vaše vina!"

Pak promluvil plukovník Masser: „Slunce se stále zvětšuje a stává se labilním. Brzy vyhasne a bude putovat vesmírem jako temný a důstojný hrob důstojné rasy."

Bully vstal a zadíval se na obrazovku. V jeho očích se zrcadlil lesk novy.

„Kurs k Big Blue, plukovníku," řekl po dlouhém mlčení. „Před

námi je obrovský úkol. Jestli ho nesplníme, je všechno ztracený. Musíme Rhodana přivést zpátky. Podaří se nám to dřív nebo pozdějc."

Otočil se na doktora Bernsteina. „je to totiž předurčený."

Plukovník Masser zadal data do navigačního computeru a GENERÁL DERINGHOUSE opustil stacionární polohu.

Mory se zeptala doktora Bernsteina: „Měla naše mise úspěch nebo ne?"

„Řekl bych, že ano, i když vámi zamýšleného cíle nebylo dosaženo. Cesta ke Rhodanovi začíná na jiném místě. Musíme to místo najít."

„Vrátím se na Plophos," řekla Mory. „Tam mě potřebují, tady ne. Nic si z toho nedělám," řekla honem, když vědec chtěl něco namítnout.

GENERÁL DERINGHOUSE se vracel do systému Big Blue, který byl výchozím bodem expedice a jistě bude i začátkem cesty, o které se zmínil doktor Bernstein. Cesty, která povede k Rhodanovi.

Cesty po obrovských vzdálenostech a navíc v čase.

A čas bylo něco, co si Pozemšťané ještě nepodmanili.